

De Dixmude vergaan. — De ontdekking van het radium. — Een kijkje in een Steenkolenmijn; met zeer vele, interessante foto's. — Beroemde Italiaansche Villa's. — Het Befana-feest.

No. 27 (1)
De Jaargang
3 Jan.
1924.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S.
7½ CENT.

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

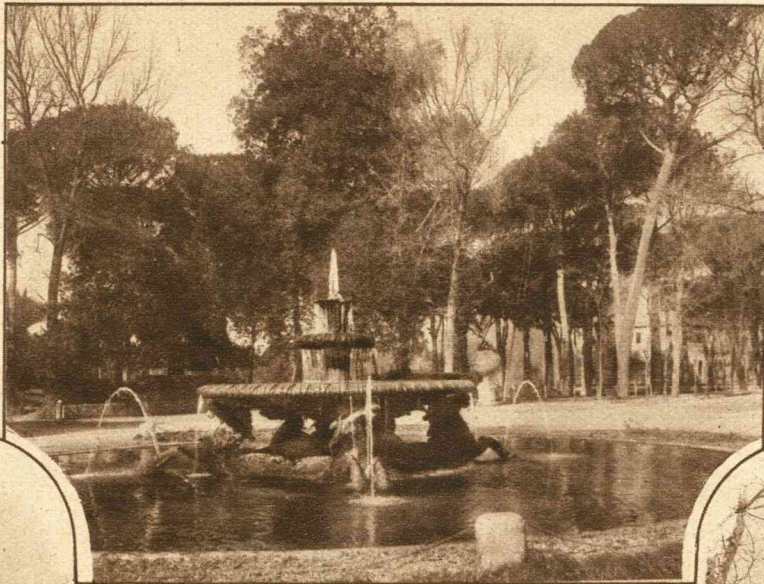
PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

H. M. de Koningin en H. K. H. Prinses Juliana, gefotografeerd toen Zij Donderdag 11. een arretocht maakten in het Haagsche Bosch

BEROEMDE VILLA'S IN ITALIË

Onder villa verstaat men in Italië niet het huis, maar het park- zelf. Deze zijn hier wereldberoemd, omdat zij in het tijdperk der Renaissance door de vorsten en aanzienlijken bij hun paleis met grooten smaak en weelde werden aangelegd. Vóórdat Rome na '70 tot de residentie van het jonge koninkrijk, we zouden bijna mogen zeggen: gedegradeerd werd (want daarmee verloor zij met ieder jaar iets van haar oorspronkelijk karakter en schoonheid), werd helaas ook het meerendeel van

tot een geliefde wandelplaats van de Romeinen. Hier staan nog de oude beelden die de tijd patineerde en die de kleur van boomstammen en groen hebben aangenomen, de oude banken en de mooi gevormde waterbekkens waarin de fonteinen hoog opspatten. De mooiste en meest interessante van deze is wel de door den beroemden Bernini ontworpen fontein met de zeepaarden. We zien op de afbeelding hoe kwistig het water over het bekken heenstroomt en tusschen de pooten der paarden omhoogschiet.

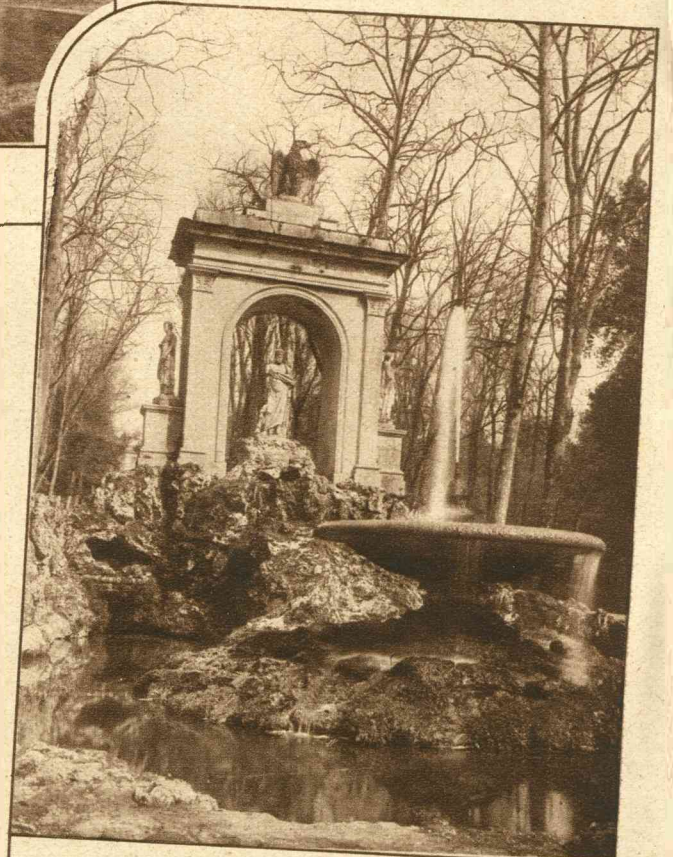
De Tempel van Antonius en Faustina.

De Fontein der Zeepaarden.

hare heerlijke villa's aan bouwmaatschappijen verkocht, en verzezen er botte huizenrijen daár waar eens ceders en steeneiken hun schaduw wierpen.

Maar villa Doria Pamphili en villa Borghese bleven gelukkig voor de woede der bouwspeculanten gespaard, en de laatste, die door de geruïneerde familie Borghese voor drie miljoen lire aan den staat verkocht werd, is het groote wandelpark der Romeinen; het behield zijn XVIde-eeuwsch karakter en behoort stellig tot de mooiste parken van Europa.

Zijn golvend terrein, zijn overvloed van ceders, steeneiken en pijnboomen, waartusschen kleine tempels en vroolijke fonteinen den wandelaar verrassen, zijn uitgestrekte gazons, waar vroeger de herten, en nu nog geheel een kudde van roodbruine koeien graast, maken op elk uur van den dag en in elk jaargetij, deze villa

De Fontein van Esculaap.

Het bosch van Dijnboomen.

GEGREPEN DOOR EEN KOMEET

EEN VERHAAL UIT HET JAAR 1955

Daar gaan twee van de meest-besproken mensen van deze of eenige andere eeuw," zei mijn vriend Dick Hartington van de Koninklijke Luchtvloot. „Die een is de groote geleerde, die het wereldruim is ingegaan en de andere is degene die dwaas genoeg was met hem mee te gaan!"

„Ik zie natuurlijk," antwoordde ik, „dat die een Professor Ramsden is — ofschoon ik niet wist, dat hij mank was. Maar dien ander ken ik niet!"

„Je weet niet wie die ander is?" riep Dick uit. „Wel, dat is Earnshaw — Lionel Earnshaw!"

„O ja, natuurlijk! Ik heb van hem gehoord! Werd zijn naam niet genoemd in verband met die onmogelijke expeditie toen de komeet van Halley verscheen?"

„Ja," zei Dick. „Maar je schijnt niet te weten dat

die expeditie werkelijk is doorgegaan? Neen? Nu, toch is het zoo! Ramsden is werkelijk vertrokken om dien vreemden bezoeker, bekend als de komeet van Halley, te ontmoeten, niet in letterlijken zin, maar met het plan wat dicht bij haar te komen, dicht genoeg om wetenschappelijke opnamen en aantekeningen van haar te maken. Earnshaw, die wel is waar geen erg groot geleerde is, is met hem mee gegaan, omdat hij nog een oud vriend van hem is, van den tijd af dat zij samen nog op de Universiteit gingen, en omdat hij hem al zoo vaak had vergezeld op zijn gewaagde wetenschappelijke tochten. Dit uitstapje was hun echter bijna fataal geweest, want zij werden gegrepen door de aantrekkingskracht van de komeet, of hoe dat heeten mag. Maar als je de juiste toedracht van de geschiedenis weten wilt, vraag het dan aan Earnshaw zelf. Hij gaat daar juist de rookkamer binnen. Wij zullen hem na gaan, als je er zin in hebt, en als wij fortuinlijk genoeg zijn hem alleen aan te treffen, kun je zelf met hem praten.

Natuurlijk wisten wij hem te overhalen met ons te lunchen, en het was daarna, toen wij onder een kop koffie en een sigaar zaten te praten, dat hij mij het wonderlijke verhaal deed, dat ik nu hieronder zal vertellen.

„Ik moet bekennen (zei Earnshaw), dat toen Ramsden mij vertelde dat hij verder de wereldruimte in wilde gaan dan hij tot dan toe geweest was, ik dacht dat hij wel een beetje te ver ging. En toen hij mij vroeg, hem te vergezellen, was ik nu niet bepaald wat men noemen kan enthousiast.

Maar, ik sloeg toe, zooals ik dit altijd tevoren gedaan had, en wij vertrokken voor onze expeditie, die weldra bleek onze laatste te zullen zijn.

Het was de eerste keer in de geschiedenis van wat men noemt de komeet van Halley, dat stervelingen de aarde verlaten hebben ten einde haar om zoo te zeggen in haar eigen gebied te gaan opzoeken. De eerste keer in haar geschiedenis. Denk eens aan, wat men onder haar geschiedenis te begrijpen heeft! Deze komeet heeft onze omgeving met tussenpoozen van zeventig jaar sinds eeuwen bezocht. Haar verschijnen is reeds waargenomen door Chineesche astronomen omstreeks twee- of drieduizend jaar vóór Christus. Maar dat alles betekent nog niets, want waarschijnlijk bracht zij reeds haar regelde bezoeken aan de omgeving van onze planeet eeuwen en eeuwen voor het bestaan der Chinezen zelf! Dat zij bij haar verschijnen vaak schrik en angst onder de mensen verspreid heeft, behoef ik jelui niet te vertellen. Ik wil hier alleen even releveeren, dat haar laatste verschijnen in 1910 samenviel — tenminste zoo ongeveer — met de uitvinding van de vliegmachine. En

aan de vervolmaking der vliegtuigen dankte Ramsden zijn kans. Ik veronderstel dat jelui allebei wel de beschrijvingen hebt gelezen van zijn groote machine? In bijna alle bladen der wereld hebben er afbeeldingen van gestaan. Ik behoef jelui dan ook geen omschrijving te geven of een geleerde en droge opsomming van de uitvindingen en ontdekkingen die dienstbaar waren gemaakt aan het luchtschip van Ramsden. Op een paar belangrijke dingen moet ik echter jelui aandacht vestigen.

Het feit dat de zon aantrekkingskracht uitoefent, schijnt wel aan alle astronomen bekend te zijn geweest. Maar dat ze eveneens een afstootende werking op sommige voorwerpen uitoefent, is pas een ontdekking van den laatsten tijd. Voor zoover bekend is, is deze laatste waarheid pas in de negentiende eeuw als een stelling geformuleerd door den Russischen geleerde Bredichin.

Wat de lucht aangaat, is hij afhankelijk van een voorraad vloeibare gassen die hij altijd met zich neemt, en gedeeltelijk ook vervaardigt volgens een door hem zelf bedacht systeem. Deze lucht is uitstekend om in te leven.

Daar het vliegship meer dan duizend voet lang is, is er voldoende ruimte om zich te bewegen. Ramsden zelf heeft bijvoorbeeld een eigen werkkamer, waarin hij tevens allerlei instrumenten voor zijn arbeid heeft. Telefonisch staat deze kamer in verbinding met alle andere afdelingen van het schip, zoodat hij zich dus steeds op de hoogte kan houden van alles wat er aan boord gebeurt, terwijl hij door een vernuftig samengesteld aantal schermen ieder ding in de wereldruimte kan zien en waarnemen als in een camera-obscura. Ramsden veroorlooft niemand behalve mij, in dit heiligdom binnen te komen. Hij houdt zoowel de deur gesloten als hij erin is als wanneer hij er niet in is.

Er is nog iets wat ik onder jelui aandacht moet brengen. Je weet natuurlijk dat in de wereldruimte, ver van de aarde, er niet zoiets bestaat als wat wij zwaartekracht noemen. Daarom was het noodig, voordat Ramsden zich ver van de aarde kon verwijderen, dat hij iets bedacht, wat die zwaartekracht, wanneer het noodig was, zou kunnen vervangen. Hoe hij dit doet, weet ik niet, dat is zijn geheim; ik kan jelui alleen verklaren dat hij deze aanvankelijk onoverkomelijke moeilijkheid schitterend heeft opgelost. Als wij de aarde verlaten, en haar aantrekkingskracht minder sterk wordt, wendt hij zijn kunstmatige aantrekkingskracht aan, als ik het zoo eens noemen mag. Als hij terugkomt, vermindert hij ze op dezelfde wijze, al naar mate de aantrekkingskracht van de aarde weer sterker wordt.

Je ziet, dat wij dus goed uitgerust waren toen wij ons in de buurt van de baan der komeet bevonden.

Vier dagen lang — of: een tijd gelijkstaande met vier dagen en vier nachten op aarde — reisden wij, gedurende welken tijd wij de komeet voortdurend onder observatie hadden. Ramsden toonde mij de komeet door zijn reusachtige telescopen — een nauwelijks zichtbare lichtplek temidden van alle andere hemellichamen, die wel fonkelende diamanten geleen welke op een git-zwart gordijn gehecht waren. Want, zooals ik jelui wel niet meer behoef te vertellen, wat wij den hemel noemen is buiten de atmosfeer zwart — nie' blauw, zooals het hier lijkt.

Wij waren dan alleen in zijn heiligdom, de deur was als gewoonlijk gesloten, en hij had zijn telescoop verlaten

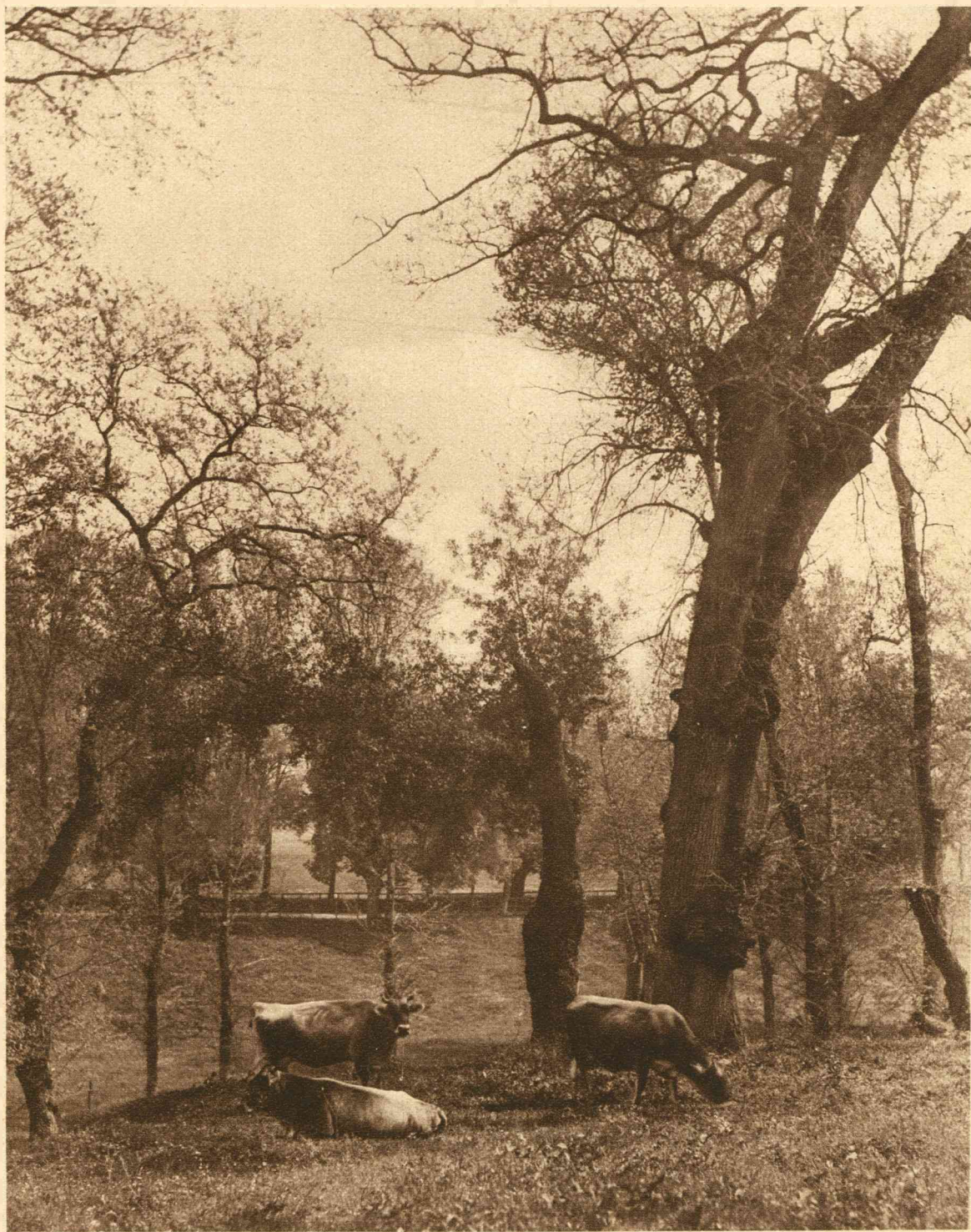
om iets te nuttigen. Toen hij weer terug kwam om zijn plaats aan de telescoop in te nemen, viel zijn oog op het scherm, en hij uitte een uitroep van verwondering.

„Eindelijk, Earnshaw!" riep hij enthousiast uit. „Zij komt zichtbaar dichterbij! Je kunt het hier zien! Kom eens kijken!"

Eenigszins opgewonden ging ik naar het scherm, want zooals je kunt begrijpen dacht ik ook wel even aan het gevaar dat wij liepen door zoo dicht in den nabijheid te komen van dit hemellichaam.

Daar was het beeld van de komeet, en het was duidelijk te zien, dat het regelrecht in onze richting kwam. Het kleine plekje had reeds den omvang aangenomen van een ster van de eerste grootte. En ze nam voortdurend snel in afmeting toe. Al heel gauw was ze zoo groot als de maan, spoedig daarna reeds grooter dan de zon.

Van dat oogenblik af werd ze steeds grooter tot het werkelijk een vreesaanjagend verschijnsel was, zelfs op het scherm. Ik kon den aanblik ervan dan ook niet

Het Park van de Villa Borghese.

Deze — de aantrekkende en afstootende kracht van de zon — zijn de beide wonderlijke krachten die mijn vriend als het ware gevangen genomen heeft, en welke hem in staat stellen te reizen naar en van de zon en haar planeten op een wijze die eenige jaren geleden nog onmogelijk scheen te wezen, zelfs voor den geleerde met de grootst mogelijke verbeeldingskracht.

Daarom is het ook dat wanneer wij voor een van deze uitstapjes vertrekken, Ramsden altijd weggaat even voor negen, en van de aarde opstijgt in een rechte lijn naar de zon toe, als de wind en andere omstandigheden het tenminste veroorloven.

Eenmaal boven de atmosfeer, hebben wij altijd de zon op ons schijnend. „Daar is geen nacht!" Toch is de koude er intens, onverdraaglijk; eenige honderden graden beneden nul. Ramsden echter laat de stralen van de zon door groote brandglazen gaan en op die manier heeft hij een nimmer opdrogende bron van licht, hitte en electriciteit, welke laatste hij tevens aanwendt als kracht voor zijn machines.

langer verdragen. — Ik sloeg de komeet echter lang genoeg gade om op te merken dat aan alle zijden vlammen eruit schoten, en dat in het inwendige ervan een groote vuurpoel aanwezig was. Toen werd de aanblik mij echter te machtig. Ik wendde mij af en ging terug naar den stoel, dien ik zooveel verlaten had. Ik beefde als een kind, en hield de hand voor mijn oogen.

De hitte was onverdraaglijk geworden, en wij konden voelen dat de buitenwanden van ons luchtschip roodgloeiend waren. Wij waren bang dat zij zouden smelten, en Ramsden zei: „Groote Hemel! Wij zijn veel te dicht genaderd!”

Wij hoorden geluiden die ik niet zal trachten te beschrijven, want ik ken geen aardsche geluiden waarmede ik ze zou kunnen vergelijken. Daarom zal ik er mij alleen toe bepalen te vertellen wat er verder gebeurde. Plotseling merkten wij dat het verschrikkelijk phaenomeen ons voorbij gegaan was. De verzengende hitte was minder ondraaglijk geworden, en ten slotte durfde ik mijn oogen weer open te doen en rond te kijken.

Eer ik echter tijd had ze te openen, bemerkte ik dat de stoel waarop ik zat opgenomen en hevig in de hoogte gesmeten werd.

Een oogenblik voelde ik mij als versuft. Toen ik weer eens probeerde rond te kijken, bemerkte ik dat de dingen niet meer zoo stonden als ze gedaan hadden. Zij waren werkelijk heelemaal anders gerangschikt. Tot mijn verbazing vond ik mijzelf noch op den grond noch tegen een der wanden van het vertrek. Ik raakte niets aan; ik was zwevend in de lucht, alsof ik plotseling een ballon geworden was, die juist met genoeg gas gevuld was om te zweven, zonder echter te kunnen rijzen of dalen.

Ik stak mijn hand uit en probeerde ergens houvast aan te vinden, maar er was niets in mijn nabijheid dat ik kon grijpen. Ik stak mijn voeten uit, en raakte niets aan.

Weer werkte ik met mijn handen en voeten, echter zonder eenigen steun te vinden en ik voelde mij hulpeloos als een schildpad die men op zijn rug gelegd heeft. Maar een schildpad in deze positie was er toch nog beter aan toe, want die kan ten minste voelen dat zijn rug ergens op rust, terwijl dit bij mij niet het geval was.

Zoals ik zeide, was ik in de lucht opgehangen — aan niets! Ik ging noch voor-, noch achteruit, maar hing onbeweeglijk stil. Zelfs het hevige spartelen dat ik met mijn armen en beenen deed, bracht niet de geringste verandering in mijn positie.

Ik draaide mijn hoofd om en zag dat ik ongeveer een meter of vier van den grond verwijderd was. Ik keek naar den anderen kant, en bemerkte dat ik ongeveer even ver van den zolder af was.

Toen keek ik naar Ramsden en zag tot mijn verbazing dat hij in denzelfden toestand verkeerde als ik, en dat hij ongeveer op gelijke hoogte zweefde. Hij werkte ook hulpeloos met zijn armen en beenen.

„Ramsden!” schreeuwde ik. „Om 's Hemels wil, wat is er gebeurd?”

Toen hij mijn stem hoorde, draaide hij zijn hoofd om. „Wij zijn gegrepen door de aantrekkingskracht van die vervloekte komeet — dat is alles wat er gebeurd is!” antwoordde hij.

„Behandelen die kometen je altijd zoo, als ze je grijpen?” vroeg ik.

„Dat is niet bepaald noodzakelijk. Maar de schok is ditmaal zoo plotseling gekomen, dat alle voorwerpen erdoor gegrepen en van hun plaats gegooid werden.”

„Ik geloof, dat ik al heel erg ver van mijn plaats terecht gekomen ben,” zei ik. „En wat erger is, ik kan niet meer terug. Wat beteekent dat?”

„Dat zal ik je zeggen! De handle waarmede ik de aantrekkingskracht regel, is door den schok eveneens uit haar stand geraakt, en dit is het gevolg!”

Nu begreep ik de situatie. Wij waren geen van beiden meer onderhevig aan de op aarde heerschende wetten der zwaartekracht, en dit was ook het geval met alle voorwerpen om ons heen. Niets in het heele luchtschip had meer wat men noemt gewicht. Alles, van het zwaarste voorwerp af tot een blaadje papier toe, was absoluut zonder gewicht.

„Kijk maar goed om je heen, Earnshaw, en je hebt een prachtig voorbeeld hoe de toestand op aarde zou zijn als er niet iets bestond dat wij gewoon zijn „zwaarte” te noemen.”

Ik keek rond en moest bekennen dat de situatie werkelijk allerzonderlingst was.

Niet ver van mij vandaan zweefde een armstoel — een oogenblik tevoren had hij nog op den grond gestaan en had ik er nog in gezeten. Onder den stoel zag ik papieren en boeken, die een oogenblik tevoren nog op de tafel gelegen hadden en die nu eveneens in de ruimte hingen. Niet ver er vandaan zag ik ook den inktkoker. Hij hing onderstboven; de inkt hing op dezelfde wijze in de lucht als alle andere voorwerpen.

Hoe meer ik rondkeek, hoe meer ik mij verwonderde over hetgeen ik zag! Het laatste wat ik zag was mijn pijp: ik had haar op de tafel gelegd, en nu zweefde ze eveneens in de lucht, terwijl de rook er nog uitkringelde: het eenige in het vertrek waar beweging in was.

„Wat gebeurt er buiten?” vroeg ik. „Wat ga je doen?” „Mijn beste Earnshaw,” zei hij rustig, „de toestand is deze: wij zijn gevangen genomen door de komeet, en worden nu door haar meegesleurd met een snelheid waarvan ik je geen idee vermag te geven. Je zoudt je geen voorstelling kunnen vormen van de cijfers die ik hierbij zou moeten noemen. Als wij ons niet op een of andere manier kunnen vrijmaken, zal ons luchtschip steeds de komeet blijven volgen, door de eeuwen heen, en wij zullen verhongeren en verdrogen, en tot stof vergaan!” — Ik huiverde.

„Een aangenaam vooruitzicht!” riep ik uit. „Bedoel je dat wij ten doode zijn opgeschreven?”

„Dat kan ik niet zeggen. Als wij door de komeet zelf gegrepen zijn, zal er naar mijn overtuiging geen kans op redding zijn. Is het echter haar staart, die ons meesleurt, dan kunnen wij wellicht nog aan den ondergang ontkomen.”

„En wat denk je, is het de komeet of de staart?”

„Ik geloof dat het de staart is, want anders zouden wij waarschijnlijk niet in onze tegenwoordige positie zijn. Als de komeet zelf ons gegrepen had, zou zij zoowel op ons als op de voorwerpen om ons heen haar aantrekkingskracht uitoefenen, en zouden wij nu niet zoo dwaas in de lucht zweven.”

„En wat ben je van plan te gaan doen?”

„Ik zal trachten te denken. Indien een van ons naar beneden kon komen en de handle van de aantrekkingskracht in den goeuen stand kon brengen, dan waren wij reeds een eind in de goede richting. Dan zou ik wel weten hoe verder te handelen. Alles hangt ervan af, of een van ons in staat zal zijn de handle te bereiken!”

Maar dat was juist wat wij niet konden. Ik pijnigde mijn hersens, maar alles tevergeefs. Ik zag er geen kans toe mij ook maar in het minst te bewegen, en Ramsden evenmin.

Plotseling werd er op de deur geklopt. Mijn hoofd in die richting draaiend zag ik 'n schaduw door de glazen paneelen.

„Er is iemand aan den anderen kant!” riep Ramsden uit. „Als hij nu maar binnen kon komen . . .”

„Hij is daar niet beter af dan wij hierbinnen,” zei ik.

Den portret van Koning Willem II voor Tilburg.

Wijnen de heer P. F. Bergmans heeft aan de gemeente Tilburg gelegateerd een portret van koning Willem II, geschilderd door Nicolaas de Keyser, in leven professor aan de Koninklijke Akademie voor Schoone Kunsten te Antwerpen, ridder in de orde van den Nederlandschen Leeuw, B. en W. hebben het schilderij laten restaureren en verdoeken door den heer C. B. van Bohemen te 's-Gravenhage, op wiens atelier bovenstaande foto gemaakt werd.

„Dat is waar,” zei Ramsden, „maar in ieder geval is hij toch erin geslaagd tot de deur te komen, en dat is meer dan wij hebben kunnen doen. Als ik mij ook zoo ver bewegen kon, zou de rest wel vanzelf komen. Ten minste,” voegde hij eraan toe, „als ik op de goede plaats kon komen.”

„Maar de deur is gesloten,” bracht ik hem in herinnering.

„Ja, maar als hij eenig besef heeft, kan hij toch het paneel stuk slaan!”

Op hetzelfde oogenblik werd er weer luid geklopt, en ditmaal ging het kloppen vergezeld van het geluid van brekend glas. Ik keek, en zag verscheidene stukken dik glas, die naar binnen vielen. Maar zij vielen niet verder, doch bleven in de lucht zweven, een paar decimeter van de deur. Door het gat dat er ontstaan was zag ik een menschelijke gedaante, maar zij kwam niet naar binnen, doch zweefde naar buiten, tot zij uit het gezicht verdwenen was.

„De ezel!” mompelde Ramsden. „Nu heeft hij zijn kans verkeken! Hij is door de kracht van zijn eigen inspanning teruggedreven en hij zal nu geen gelegenheid meer hebben weer bij de deur te komen. Hij had, terwijl hij het gat in het paneel sloeg, zichzelf ergens aan moeten vasthouden.”

Wij waren intusschen weer even ver als daareven.

En ondertusschen bewogen wij ons steeds verder door het hemelruim, en verwijderden ons steeds verder van de aarde. En dit met een snelheid van 10.000 mijl per minuut!

Een oogenblik heerschte er een somber stilzwijgen. Toen sprak Ramsden weer en zei: „Earnshaw, zie je dat kluwen touw daar in de lucht?”

Ik had het reeds eerder opgemerkt. Het had op de tafel gelegen en hing nu met alle andere dingen in de lucht. Een eind van het touw was afgewikkeld en hing ongeveer een halven meter beneden den bal zelf.

„Luister nu goed naar mij! Denk je, dat je een van je schoenen zoudt kunnen uittrekken?”

„Waartoe in 's Hemels naam? Waar zou dat goed voor wezen?”

„Dat zul je wel zien! Probeer het maar!”

Ik deed wat hij zei. Het was echter geen gemakkelijk karweitje. Het geleele telkens alsof ik over mijn hoofd zou slaan. Dit gebeurde echter niet, maar ik slaagde er ook niet in, mijn schoen uit te trekken.

„Probeer of je je zakdoek om de leuning van dien stoel

kan slaan,” zei Ramsden, die mijn vergeefsche pogingen had gadegeslagen. „Dat zal misschien gemakkelijker gaan dan je schoen uittrekken!”

Ofschoon ik niet begrijpen kon waar het goed voor was, gehoorzaamde ik hem toch. Per slot van rekening was hij de commandant aan boord.

Na eenige vergeefsche pogingen slaagde ik er eindelijk in met mijn zakdoek, waarvan ik een grooten lus gemaakt had, den stoel naar mij toe te trekken. Of beter gezegd, ik trok mijzelf evenveel naar den stoel toe, met het gevolg dat ik erin kon klimmen.

„Nu,” zei Ramsden, „met dien steun onder je zul je er wel in kunnen slagen je schoen uit te trekken.”

Ik probeerde het weer. De stoel maakte allerlei bewegingen en schommelde tusschenbeide vervaarlijk. Ieder oogenblik was ik bang eruit te vallen, waarmede ik dan mijn steunpunt weer verloren zou hebben. Eindelijk werden mijn pogingen echter met succes bekroond.

„Hier!” riep ik triomfantelijk uit. „Hier is hij! En wat moet ik er nu mee doen?”

„Dat zal ik je zeggen. Je moet je schoen zoo tegen den bal gooien, dat hij onder mijn bereik komt. Begrijp je?”

„O ja! Ik geloof het wel!”

„Denk je dat je het doen kunt? Wees vooral voorzichtig! Als je het kluwen in de verkeerde richting werpt, is onze eenige kans op redding verkeken! Mik dus goed voordat je gooit!”

„Ja! Ik zal mijn best doen!”

Mijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen. Ik begreep maar al te goed, dat van dezen worp ons beider leven afhing! Ik wierp . . . raakte het kluwen . . . maar het ging niet heelemaal in de richting die ik gewild had. Ik beefde van angst . . . gelukkig! Het was toch onder het bereik van Ramsden gekomen.

„Dat noem ik geluk,” zei hij, terwijl zijn stem beefde. „Nu zullen we verder zien!”

Hij bracht zijn hand in zijn zak, haalde er een sleutel uit, en bond dien aan het touw. Nu ging ik zijn plan begrijpen. Hij wilde den sleutel ergens aan zien vast te haken en zich zoo erheen trekken. Als hij hierin slaagde, en hij wist zich op die manier houvast te geven, dan kon hij, door zich langs den muur te werken, de handle bereiken en de machine voor de aantrekkingskracht in werking stellen.

Het was echter onder de gegeven omstandigheden geen gemakkelijk werkje. Nu de sleutel geen gewicht had, was het zeer moeilijk hem op een of ander voorwerp te werpen. Toch slaagde hij er ten slotte in hem aan een haak in den muur vast te maken. Toen trok hij zich naar den muur toe, en greep toen zelf den haak vast. Met heel veel moeite wist hij zich met zijn voeten op den grond te plaatsen, en, door zich telkens aan een vaststaand voorwerp te klampen, ten slotte de handle te bereiken.

Een zucht van verlichting ontsnapte ons. Met een uitdrukking van triomf in de oogen keken wij elkander aan. „Nu, Earnshaw,” zei hij, „wees nu op je hoede. Ik zal de handle zoo langzaam mogelijk bewegen, maar in ieder geval zal je wel een schok krijgen en op den grond gesmeten worden, want de gewone wet der zwaartekracht zal haar uitwerking weer doen gevoelen op alles wat er in het vertrek is. Als de schok wat hevig is, kan ik het niet helpen, hoor!”

„Vooruit maar,” zei ik. „Ik begin heusch genoeg te krijgen van deze zonderlinge positie. Alles liever dan dat!”

Ramsden stelde zich op voor de handle. Hij greep haar met beide handen vast en draaide . . . Plotseling voelde ik mijzelf op den grond smakken. Ik hoorde een vreeselijk geweld om mij heen . . . de stoelen, de tafel, de papieren en alle andere voorwerpen waren weer op den grond gevallen en lagen in een chaos om ons heen.

Ik stond op, bevoelde al mijn ledematen en bemerkte dat ik niets gebroken had, hoewel ik mij wel erg bezeerd had. Toen keek ik naar Ramsden. Hij lag nog op den grond.

„Wat is er?” vroeg ik. „Heb je je bezeerd?”

„Niet erg,” zei hij. „Maar ik heb dien stoel boven op mij gekregen.”

Ik ging naar hem toe — wij konden ons nu weer gewoon bewegen — en hielp hem opstaan. Hij kon echter niet blijven staan. Hij had zijn enkel gebroken. Ongelukkig is die fractuur nooit meer geheel hersteld, en hij loopt dan ook steeds nog, zooals je daareven gezien hebt, mank.

Dat was echter, zooals later bleek, het meest ernstige gevolg van ons avontuur. Alles was natuurlijk van zijn plaats, en sommige voorwerpen en instrumenten waren ernstig beschadigd. Maar alles kon weer in orde gebracht worden, en toen wij een paar uren hadden gewerkt, was alles weer vrijwel in normalen toestand.

Wij volgden echter nog steeds met groote snelheid de komeet. Maar Ramsden begon direct ondanks de hevige pijn die hij leed alle pogingen in het werk te stellen om ons vrij te maken. En dat hij hierin geslaagd is, behoeft ik jelui niet te vertellen, want anders zou ik nu niet hier zitten te praten met jelui.

Er was een oogenblik stilte toen Earnshaw zijn verhaal beëindigd had. Toen vroeg Hartington: „En, als ik vragen mag, heeft de expeditie nog belangrijke wetenschappelijke resultaten opgeleverd?”

„Ongelukkig niet! De aantekeningen die Ramsden heeft kunnen maken waren van niet veel beteekenis, omdat op het critieke moment wij te dicht bij de komeet waren om waarnemingen te kunnen doen. Juist toen hij beginnen wilde zijn instrumenten op de komeet in te stellen, werden wij gegrepen met het bekende gevolg. En wat het ergste is,” voegde Earnshaw er spijtig aan toe, „Ramsden zegt, dat er in de eerstvolgende vijftig jaar geen nieuwe komeet in ons bereik zal komen!”

ROMEINSCHE VOLKSFEESTEN

DE BEFANA, HET ITALIAANSCHЕ SINT-NICOLAASFEEST. 5-6 JANUARI.

Ook het italiaansche kind heeft zijn onbekenden weldoenden geest, die het op een bepaalden dag in het jaar met geschenken gelukkig komt maken. Dan hangt het tegen het vallen van den avond zijn rekbare kous bij den keukenschousteen, zondert van zijn avondeten de lekkerste beetjes af — wie een erg gevoelig hart heeft, roert zelfs op den vijfden Januari zijn spijsen niet aan — en legt alles op een bord voor de *Befana*, het oudje, dat van verre komt, doodmoe is, en uitgehongerd. Sommige kinderen voegen bij het eten ook eenige tandjes en wie dat jaar niet wisselde, ruilt zoo'n paar kostbare stukken bij een vriendje of vriendinnetje tegen wat anders in — want de *Befana* is tandeloos.

Eigenaardig is het zeker, dat in een land als Italië, waar fysiek schoon zoo op den voorgrond treedt, een oud, leelijk gedrochtelijk wijf den dienst vervult van onzen sympathieken *Sint Nicolaas*

Bij de Piazza Navona op 5 Januari.

met de edele gelaatstreken en den langen witten baard. Reeds de vroegste romeinsche volksdichters beschreven de *Befana* als een monsterachtige mismaakte oude vrouw, roodoogig, diklippig en zwarthandig bovendien, die in den nacht van 5 op 6 Januari met groote passen stapt over de daken der huizen, dragend in de linkerhand een stok en in de rechter een bel of een brandende lantaarn. Bij iedere woning laat ze zich glijden door den keukenschousteen en met het oog op haar komst wordt die bij echt romeinsche families dan ook eenige dagen vóór het feest van *Driekoningen* geveegd. Daar vult ze de kousen met speelgoed en met lekkernijen of met steenkolen en asch.

Als nu de kinderen tegen het *Ave Maria* (in Italië rekent men nog den tijd naar het gebed moe van het winkelen met hun ouders, thuishomen, wordt in de buurt van den keukenschousteen plotseling geritsel vernomen. Verschrikt rennen de kleinen, die nieuwsgierig stonden te gapen in het donkere gat, weg en de moeder maakt daarvan gebruik om de kinderen gauw onder de dekens te stoppen. Terwijl zij dan in hun bedjes droomen van mooi speelgoed en van andere heerlijkheden, vult de *Befana* in stilte hun kousen.

Piazza Navona.

het oude Circo Agonale, middelpunt van het feest.

Wie van 5 op 6 Januari binnen Rome's muren vertoefde, weet welk een heidensch lawaai na zonsondergang in de straten begint. Ieder loopt te blazen op een primitieve blikken trompet en wie zulk een ding niet machtig kon worden, slaat met een dikken stok op een oude ijzeren pan of op een leeg petroleumblik: men tracht zooveel mogelijk helsch leven te maken en heele benden mannen en vrouwen, oud en jong, trekken al blazend en joelend de stad door.

Wie men tegenkomt moet het ontgelden. Dan wordt plotseling een nauwe kring gevormd om den ongelukkige en allen beginnen wanhopig te toeteren; hooren en zien vergaan en de warme knoflooklucht, die je uit al die op je gerichte blikken pijpen tegenwaait, maakt, dat je bijna het bewustzijn verliest.

Daarom is al wat men op zoo'n avond doen kan om dat te ontgaan . . . thuis te blijven . . . of . . . zich ook te voorzien van zoo'n helsch instrument en zich dapper daarmee te weren.

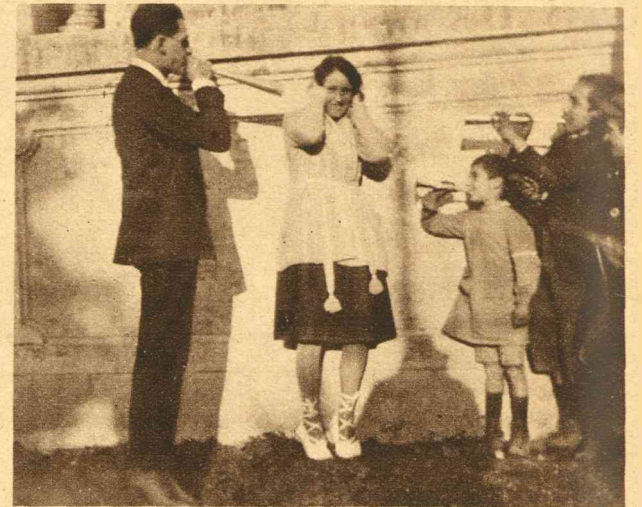
Het groote verzamelpunt van al die levenmakers is de mooie Piazza Navona, het oude circo agonale. Voor dat feest staat het reusachtige plein, — drie fonteinen springen er dag en nacht — aan beide zijden vol kraampjes, waar arme ouders voor betrekkelijk weinig geld speelgoed, lekkernijen en kleipoppetjes kunnen koopen.

Geen vreemdeling of hij gaat dien heksensabbat op de Piazza Navona even aanzien; even, want al gauw wordt het hem te kras en dan vlucht hij ongemerkt een stil zijstraatje in en gaat naar huis: nergens anders is men veilig, zelfs niet in de groote koffiehuizen . . . en evenmin in de buitenwijken.

Waarom aan den vooravond van *Driekoningen* in Rome zoo'n heidensch spektakel wordt gemaakt, weet niemand, maar de werkelijkheid bewijst, dat de een den ander aansteekt. Eerst lang na middernacht wordt het, echt italiaansch, plotseling vanzelf stil.

Velen zien in dit feest nog een overblijfsel van de heidensche *Saturnaliën*.

Beweerd wordt, dat het gebruik om op dien avond aarden

In de buitenwijken van Rome op 6 Januari.

poppetjes te verkoopen, nog herinnert aan een ander oud romeinsch feest: de *Sigillaria*.

Wat de ethnologie van het woord *Befana* betreft, ook daarover is men het niet eens. *Befana* zou een verbastering zijn van een grieksch woord dat manifestatie beteekent. Zooals men weet, herdenkt de Katholieke kerk op 6 Januari niet alleen het bezoek der drie Wijzen uit het Oosten aan het *Jezuskind*, maar ook *Jezus' Doop* door Johannes en *Christus' eerste wonder*: de verandering van water in wijn op de bruiloft van *Cana*. Door de drie manifestaties zegt zij, toonde *Jezus*, dat hij *Gods zoon* was en dat *drie-voudige* feest noemde zij *Epifania*.

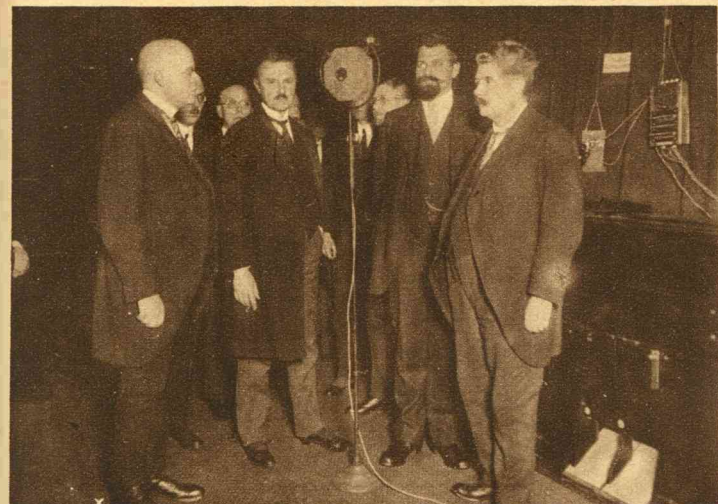
Zeker hadden de drie Wijzen uit het Oosten nooit vermoed, dat uit hen, na eeuwen, een soort heks zou groeien, die evenals zij in den nacht van 5 op 6 Januari, de jeugd met weldaden gaat overladen . . . en die verder gedurende het jaar dienst doet als „boeman”.

FIAMMA.

VAN HEINDE EN VERRE

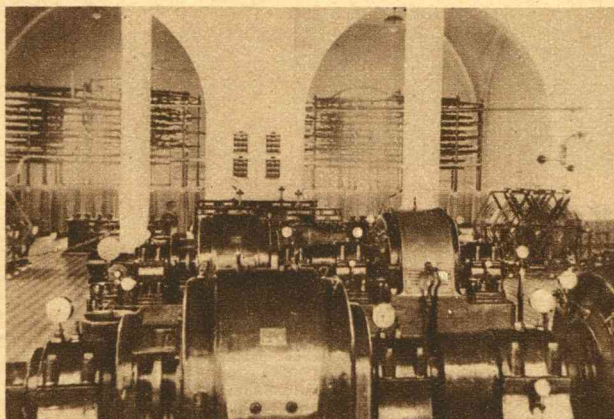

De afdeeling Electrotechniek van de Technische Hoogeschool te Delft heeft met vijf professoren, twee ingenieurs en 28 studenten in de week van 9-16 December een excursie gemaakt naar Parijs en omstreken. Wij geven van dit voor de deelnemers zeer interessante uitstapje een drietal foto's. Links: Professoren, ingenieurs en studenten op de terreinen van de Société Radio-France, ontvangstcentrum te Villetresnes. Midden: Een kijkje in de machinezaal van het Radio-zendstation te St. Assise. Rechts: Prof. Dr. H. S. Hallo met zijn studenten in een omvormerstation, dat dient voor de voeding van den „Chemin de Fer Metropolitain.”

Dr. Marx' Kerstboodschap.

Dr. Marx, de deutsche rijkskanselier, spreekt zijn Kerstboodschap uit in de microfoon van het draadloze telegrafie-toestel in het Voxhaus te Berlijn.

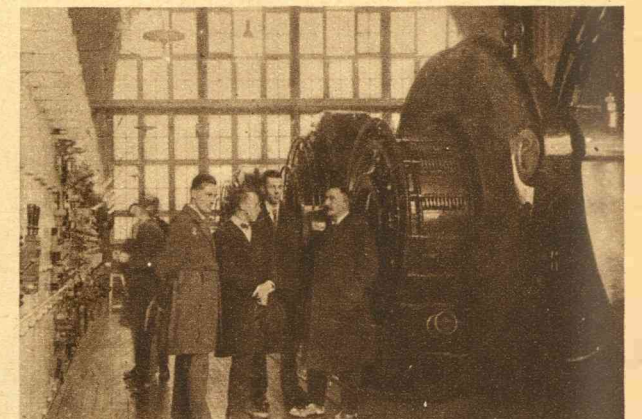

De „Electrotechnische Vereeniging” te Delft naar Parijs.

Meij. Cornelia Stom †.

Te Amsterdam is op 65-jarigen leeftijd overleden mej. C. Stom, onderwijzeres aan de leerschool, behorende bij de Gemeentelijke Kweekschool voor onderwijzers.

Antwerp Football Club—Blauw-Wit.

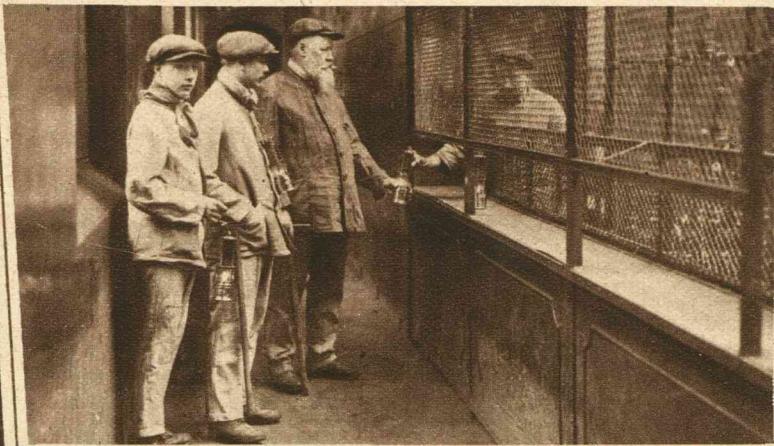

Van den te Antwerpen op eersten Kerstdag gespeelden voetbalwedstrijd Antwerp-Football-Club—Blauw-Wit (Amsterdam) brengen wij hierboven een interessante kiek genomen op het oogenblik dat een Blauw-Wit-speler met een kopstoot tracht te doelpunten.

GLÜCK

Een kijkje in het waschlokaal der mijnwerkers. Hier kleeden en baden de arbeiders zich. De kleeven worden in de hoogte geheschen. Ieder heeft hiertoe zijn eigen „lijn”.

Voor het afdalen worden de mijnlampen in ontvangst genomen. — Het is een eerste vereischte, dat deze lampen in goede conditie verkeerren, daar, wanneer het mijngas met de vlam in aanraking komt, een ontploffing het gevolg is.

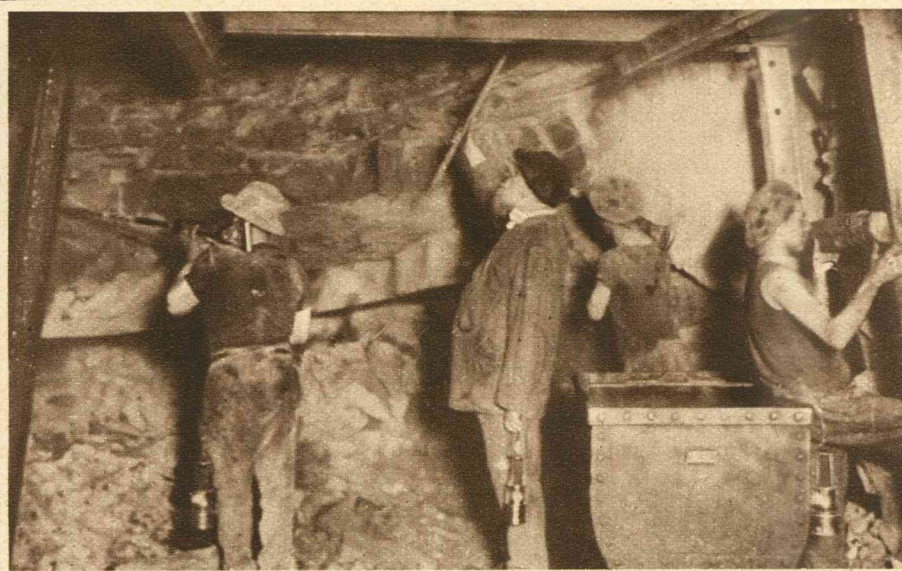
Wanneer het, zooals de vorige week bijvoorbeeld, buiten fel wintert en wij om de temperatuur in onze kamer wat aangenamer te maken, nog eens een extra schepje op den haard doen, beseffen we niet hoeveel moeite het kost, het „zwarte goud”, dat diep in het ingewand der aarde verscholen ligt, boven den grond te brengen. Het lijkt alles zoo eenvoudig: als onze voorraad thuis op is, even een telefoontje naar den brandstoffenhandelaar en binnen een paar uur wordt de onontbeerlijke brandstof reeds in onzen kelder neergestort.

Mijnwerkersjongen, voorzien van lamp en houweel, gereed om af te dalen.

De steenen, die niet gebruikt kunnen worden, bezigt men als steunmateriaal. De gaten, ontstaan door het uithalen der steenkool, vult men ook op met deze steenen.

Het boren van een nieuwe gang. De ingénieur in het midden der foto beklopt de wänden om te weten waar zij gestut moeten worden. De arbeider geheel rechts is bezig de geboorde gang te stutten.

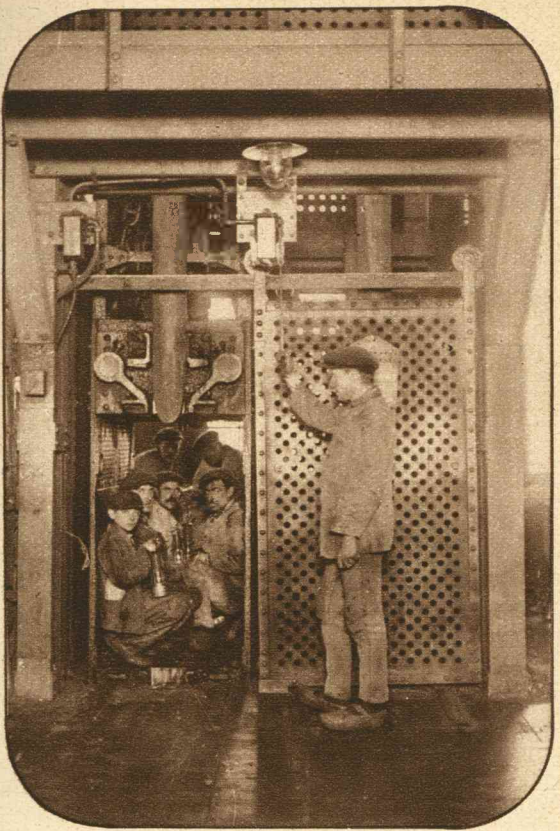

Het aanboren van een steenkoolader. Deze gang is 90 cm. hoog, zoodat de arbeiders voortdurend gehurkt werken moeten.

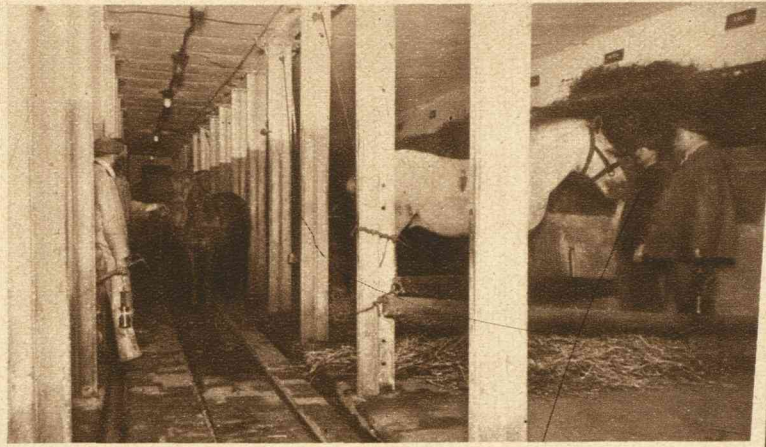

Het uitwerpen der gevonden steenen. Deze foto doet vooral het zware stutwerk goed uitkomen.

AUF!

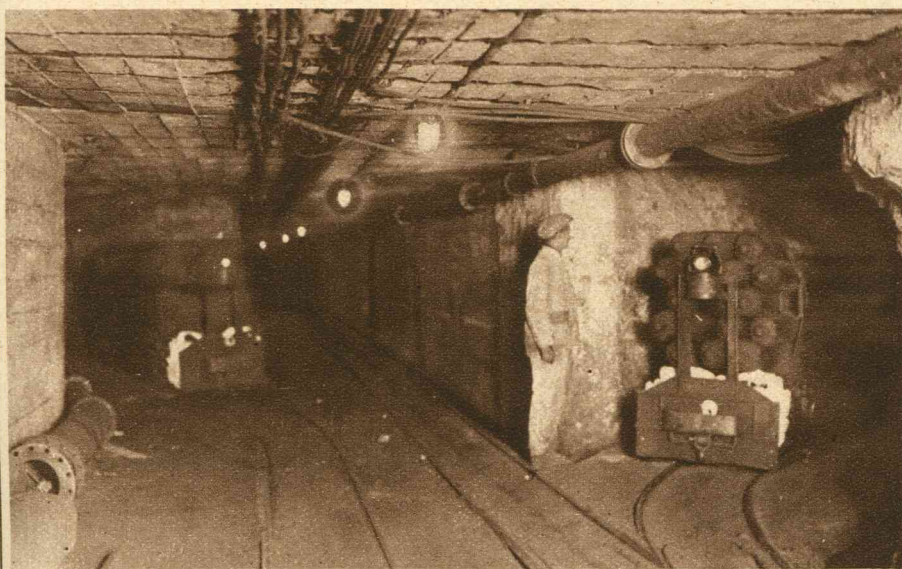

Met een snelheid van vijf meter per seconde brengt de lift de arbeiders tientallen meters de diepte in.

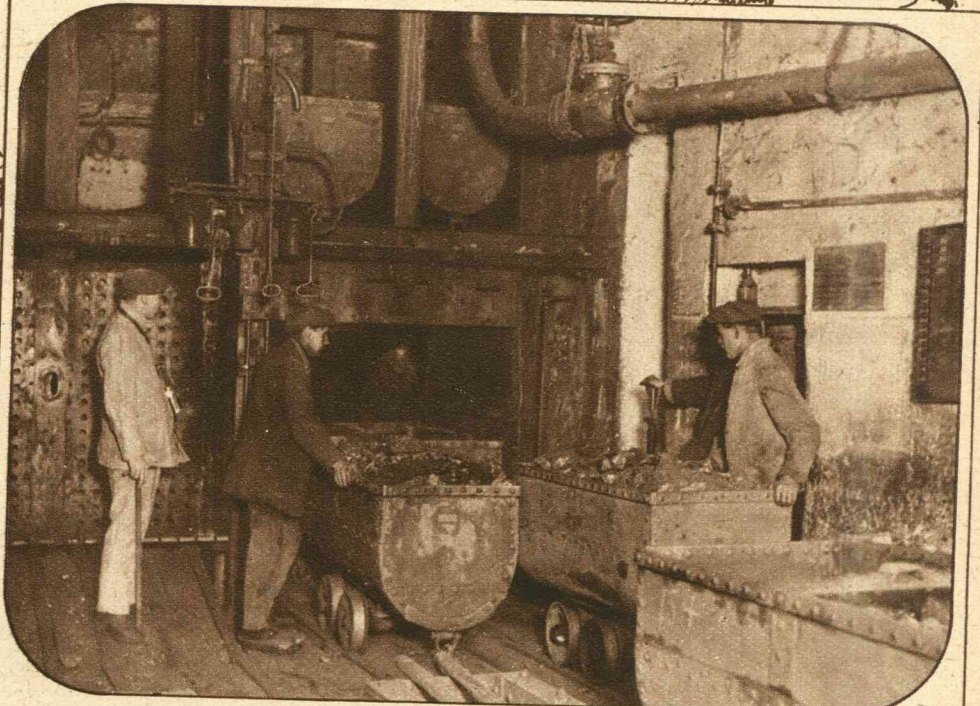

De paardenstal in de mijn. — Men hoort wel eens beweren dat mijnpaarden blind zouden zijn. Dit is echter een sprookje, daar zij op geregelde tijden naar boven komen.

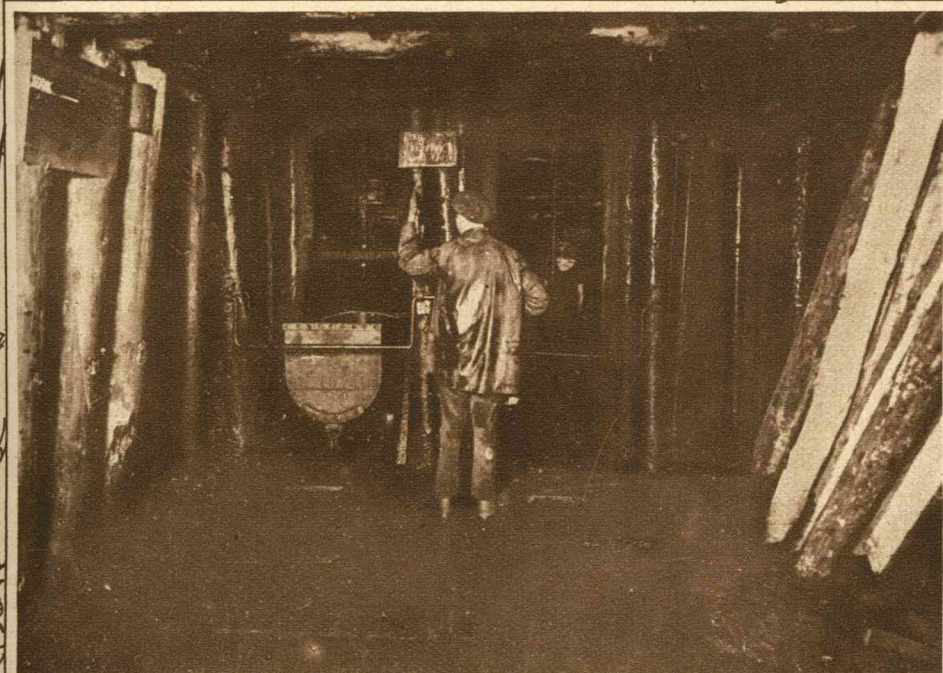
vaarlijker beroep dan dat van mijnwerker. Dat zij het beseffen, de stoere kerels, blijkt wel uit hun groet „Glück auf!“ hetgeen zooveel zeggen wil als: op goed geluk! Zij weten dan ook, dat hun leven vaak door één enkel ongelukje verloren kan zijn. Eén onvoorzichtigheid, en een ramp, waardoor vele vrouwen hun mannen en vele kinderen hun vader betreuren, kan er het gevolg van zijn! — Dit wetend, zal men stellig met groote aandacht de foto's op deze pagina bekijken, die met veel moeite genomen werden in de Staatsmijn Wilhelmina te Terwinselen (Limburg).

De verkeers-gang in de mijn. — Daar het verkeer in de gangen zeer ingewikkeld is, wordt er een goede leiding vereischt.

De gedolven steenkool wordt met kipkarren naar de lift gebracht, die ze naar boven vervoert.

De aankomst der leege karretjes, nadat ze boven den grond gelost zijn.

Het kolentransport onder den grond vindt plaats door middel van kipkarren, die door een benzine-locomotief worden voortbewogen.

Aan de telefoon in het ingewand der aarde. De verbindingen tusschen de kilometers lange gangen en 'thoofdkantoor' wordt door dit toestel onderhouden.

EEN AMERIKAAN OP AVONTUUR

Naar het Engelsch van
GEORGE BARR McCUTCHON

1)

Met een martelaarsgezicht stapte de heer Grenfall Lorry te Denver in den snel-trein naar het Oosten. Hij had nagenoeg de geheele wereld bereisd, en wist zichzelf best te redden, maar het vooruitzicht vijftig honderd mijlen alleen te moeten reizen, stemde hem niet prettig. De streek kende hij; het uitzicht kon hem al lang niet meer bekoren; een aantal courantenjongens hadden tevergeefs beproefd, hem lectuur te verkoopen, en wat zijn medereizigers betrof — nu, hij was liever alleen. Daarom gaf hij verdrietig den portier een wenk om voor zijn koffers te zorgen en stapte traag de trede op.

En toch viel Grenfall Lorry de tijd geen oogenblik lang, nadat de trein vertrokken was. In de donkere gang struikelde hij tegen iemand aan, die uit 't raampje keek. Onwillig doch beleefd maakte hij zijn excuses; een dame stond op om hem voorbij te laten, en gedurende een oogenblik ontmoetten hun blikken elkander in de schemering, en daarom vlogen mijlen met ongelooflijken spoed voorbij.

Lorry had maanden doorgebracht in Mexico en Californië. Jaren geleden had hij, als vele anderen, gemeend, dat elke reis met een zeetocht behoorde te beginnen; spoedig na zijn afscheid van Cambridge had hij een reis om de wereld ondernomen; in Noorwegen had hij gevischt en in Indië gejaagd, en hij had alles gezien, van de Schotsche moerassen tot de water-vallen boven Assouan. Tal van steden en landen aan de kust van Zuid-Amerika had hij bezocht; hij was in Rusland geweest en in het Rhône-dal, in Engeland en in Damascus; alles had hij gezien — doch eerst nu was het hem ingevallen, dat er meer in de nabijheid ook nog wel iets kon zijn, dat het bekijken waard was. Hij had er over gedacht, met een paar Engelschen te gaan jagen in het Rotsgebergte, maar dat was mislukt. Toen de gedachte aan Mexico bij hem opkwam, gaf hij last zijn goed in te pakken, kocht ellenlange groene spoorwegbiljetten, gebruikte een bijzonder goed diner in zijn club, en was in een oogenblik op weg naar het onbekende Westen.

Zijn familie meende dat het passender geweest was, als hij zijn zwerftochten eens staakte, en aan het werk ging. Doch zijn zorgzame vader had hem een welgestelde moeder gegeven; en daar het niet noodig was, voor zijn brood te werken, zag hij niet in, waarom het dan zijn plicht zou zijn.

„Sommigen menschen staat werken goed,” verklaarde hij eens, „evenals een knevel of een roode das, maar daarom kan nog niet iedereen het dragen.”

De familie vond zijn geval hopeloos en liet hem met rust.

Hij was nog geen dertig, knap van uiterlijk als de meeste mannen, met niemand tot zijn last en een jaarlijksch inkomen, dat wel een stootje kon lijden. Volken en steden te zien verveelde hem nimmer.

„Plezier is er overal te vinden,” zeide hij, „alleen is het niet altijd het rechte. Als ik kon doen wat ik wilde — en miljoenen bezat — richtte ik een courant op. Dan had ik vanzelf al wat een mensch opwekt en levendig houdt. Doch nu ik arm ben, moet ik die opwekking over de geheele wereld gaan zoeken.”

Bij die aangename levenstheorie had hij zich wel bevonden; soms was hij een beetje oververzadigd — niet omdat hij te veel gezien had, maar omdat er niet meer te zien was. Hij had zijn enthousiasme weten te bewaren — en hij vond het leven levenswaard. Wel voelde hij een zekeren trots, toen hij op weg naar huis was, doch Washington had weinig aantrekkelijks voor hem en de opwelling duurde dus niet lang. Zijn groote koffer en zijn hoedendoos, overal beplakt met etiketten van hotels waar hij gelogeerd had, stonden in den hoek van zijn coupé, en met een prettig gevoel van verwachting zette hij zich op zijn gemak neder. Zijn eerste gedachte was, dat er in den coupé naast hem een jonge vrouw zat, die er heel goed uitzag. Dit verwekte een onrust bij hem, die het begin was van genot. Hij had haar slechts één seconde in den doorgang gezien, maar die seconde had hem zich hooger doen oprichten.

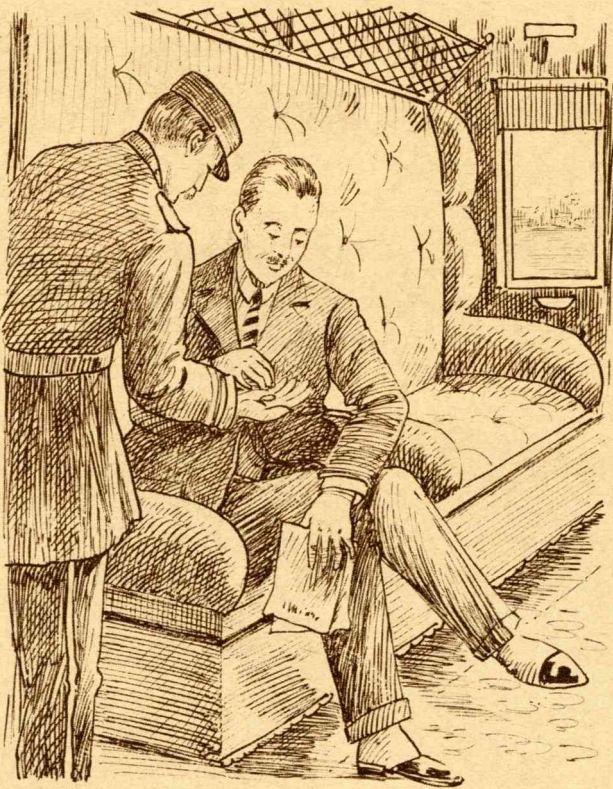
„Hoe komt 't toch,” vroeg hij zich af, „dat sommige

meisjes iemand als een lakei recht op doen staan, zoodra men ze ziet?”

Grenfall was te vaak verliefd geweest om aan vrouwen te denken; zijn beschouwingen waren steeds algemeen. Ditmaal gevoelde hij echter, dat hij met algemeenheden niet verder kwam; dit meisje was in geen bepaalde klasse te rangschikken. Wat het was, wist hij niet, maar onwillekeurig gevoelde hij eerbied voor haar, alsof hij met groote waardigheid een diepe buiging voor haar zou kunnen maken. En toch wist hij, dat hij al zijn succes te danken had gehad aan zelf-vertrouwen.

Bij de lunch zag hij haar in den restauratiewagen. Zij was met een paar bejaarde lieden — haar ouders waarschijnlijk. Zij spraken meest Fransch, met nu en dan een Duitsch woord er doorheen. De oude heer had een statig, streng voorkomen, met iets eerbiedigs in zijn houding tegen de jonge vrouw, dat Grenfall niet begreep. Zijn uiterlijk was zeer opvallend; met zijn bleek, scherp geteekend gelaat, zijn grijzen knevel, zijn zware, ruige wenkbrauwen, en zijn vierkante kin. De houding der oude dame getuigde van voornaamheid. Zij waren alle drie gekleed in reisgewaad, dat iets buitenlandsch had, doch niet aan Weenen of Parijs deed denken; mooi, maar niet volgens Amerikaanschen smaak.

Met groote belangstelling sloeg Lorry het drietal gade. Tweemaal gedurende de lunch wierp de jonge

... „Laat mij dat geldstuk eens zien,” zei Lorry, gretig het zilverstuk uit de hand van den portier nemend...

vrouw een onverschilligen blik op hem, zonder dat zij hem echter scheen op te merken. Toen zij opstonden om hun coupé weer te gaan opzoeken staarde hij haar eenigszins uitdagend aan. Doch zij glimlachte, en Grenfall schaamde zich. Eenige oogenblikken staarde hij uit 't raampje, zijn lunch vergetend, half droomend. Toen hij weer in zijn coupé was, belde hij den commissionair. Hij had een geldstuk in de hand.

„Zou je ook soms te weten kunnen komen, wie in den coupé hiernaast zijn, portier?”

„Hun naam weet ik niet, mijnheer, maar zij gaan zoover mee naar New-York als zij met dezen trein kunnen komen. Ik heb hun niets gevraagd, omdat zij iets over zich hebben, waardoor het is alsof ik zelfs geen recht heb, hen aan te zien.”

De commissionair dacht een oogenblik na.

„Ik geloof niet, mijnheer, dat het u iets helpen zal, al probeert u te weten te komen, wie de jonge dame is. Van die soort is zij niet, dat kan ik u wel vertellen. Ik heb in mijn leven zooveel meisjes gezien.”

„Wat haal je nu in je hoofd? Ik denk er niet over. Ik wil alleen weten wie zij is — alleen uit nieuwsgierigheid.”

Grenfall was min of meer rood geworden.

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer; maar ik dacht dat u net was als andere heeren, wanneer zij een mooi meisje zien. Dan moeten zij zooveel mogelijk alles van haar weten, ziet u. Neem mij niet kwalijk dat ik u verkeerd begrepen heb, mijnheer. De dame die u bedoelt, is een vreemde — voor zoover ik kan nagaan, woont zij in Europa. Zij hebben haast om thuis te komen, om de een of andere reden, want tusschen hier en New-York willen zij alleen even ophouden om in een anderen wagen over te stappen.”

„Waar moeten zij overstappen?”

„Te St. Louis over Cincinnati naar Washington.”

Grenfall moest op zijn biljet over Chicago reizen. Hij betrapte zich er op, dat hij bij zichzelf overwoog, of hij te St. Louis zijn reisbiljet niet zou kunnen doen veranderen.

„Reist met haar vader en moeder, denk ik?”

„Neen, mijnheer; dat is haar oom en tante. De oude heer is oom Caspar. Wat zij praten kan ik niet verstaan; dat is zoo'n vreemde taal. De jonge dame spreekt met mij altijd Amerikaansch, maar de oudelui spreken het niet zoo goed. Zij komen van Frisco, en de gehuurde dienstbode, die zij bij zich hebben, zegt, dat zij in Mexico ook geweest zijn. De jonge dame heeft goede Amerikaansche dollars, waar zij dan ook vandaan komt. Zij glimlacht altijd als zij mij vraagt, iets voor haar te doen, en als zij zoo glimlacht, kan het mij weinig schelen, of zij mij een fooi geeft of niet.”

„Bedienden bij zich, zeg je?”

„Ja, mijnheer; een man en een vrouw, in den coupé aan den anderen kant van de oude lui. Kunnen geen vijftien woorden Amerikaansch spreken. De vrouw is haar kamenier en de man moet het geheele gezelschap bedienen.”

„En haar naam weet je niet?”

„Neen, mijnheer, en dien kan ik ook moeilijk te weten komen.”

„In welk land van Europa woont zij?”

„Ik meen dat ik hoorde zeggen in Oostenrijk.”

„Heb je ook een van de dollars die zij je gegeven heeft?”

„Ja, mijnheer. Hier is een geldstuk, dat niet Amerikaansch is, maar zij zegt, dat het zeventig cents van ons geld waard is. Het is een vreemde munt. Zij zeide dat ik het bewaren moest, totdat ik eens in haar land kwam, dan kon ik er heel wat pret voor maken — dat zeide zij — heel wat pret — en toen lachte zij alsof zij er alles van wist.”

„Laat dat geldstuk eens zien,” zeide Lorry, gretig het zilverstuk uit de hand van den portier nemend. „Zoo een heb ik er nooit gezien. Het lijkt wel Grieksch wat er op staat, maar ik kan het niet lezen. Heeft zij het je gegeven?”

„Ja, mijnheer — gisteravond. Heel wat pret voor zeventig cents! Bespottelijk, niet waar?” zeide de portier minachtend.

„Ik geef je er een dollar voor. Daar heb je althans meer aan.”

Het vreemde geldstuk veranderde onmiddellijk van eigenaar, en de nieuwe bezitter liet het in zijn zak glijden met de innige overtuiging, dat hij de grootste gek van de wereld was. Na het vertrek van den portier haalde hij de munt weer uit den zak, en ging bij het raampje de letters bestudeeren.

In den loop van den middag wandelde hij door den trein, voortdurend in zijn zak met de geldstukken rammelend. Hij kwam herhaaldelijk haar coupé voorbij, zonder naar binnen te kijken. Hij had echter wel eens willen weten, of zij hem zag voorbijgaan.

Aan een klein station trok een troep Indiaansche berenjagers de aandacht der reizigers. Grenfall was in een oogenblik op het perron en beschouwde de dieren. Toen hij uitstapte ontmoette hij oom Caspar, die zich haastig naar den coupé van zijn nicht begaf. Even daarna kwam zij de trede af, gevolgd door den waardigen ouden heer. Met een eigenaardig genot zag Grenfall, hoe zij vlak naast hem kwam staan, om goed te kunnen zien. Een beetje angstig keek zij naar de geweldige beren en de zware, verstijfde antilopen, maar lachend keerde zij zich om en ging met haar oom mede.

Grenfall rookte zijn sigaret en rammelde wild met het geld in zijn zak toen de trein in beweging kwam. Toen sprong hij op de loopplank en zag haar boven aan de treden staan. Met een uitdrukking van angst, dadelijk gevolgd door verlichting, zag zij op hem neder, en ging toen naar binnen. Zij had hem op de beweeglijke plank zien springen en was bang geweest voor een ongeluk — op haar schoon gelaat was haar blijdschap te lezen, dat hij niet onder de wielen was gekomen. Ongetwijfeld zou zij even bezorgd geweest zijn als het den commissionair of den remmer gegolden had, zoo redeneerde hij, maar toch deed het hem genoegen dat zij hem had opgemerkt.

Te Abilene kocht hij couranten van Kansas City. Na het ontbijt zocht hij een plaats in den salonwagen en ging rustig zitten lezen. Opeens kwam er iemand achter hem zitten. Hij keek niet om, maar wierp ongemerkt een blik in den grooten spiegel in den coupéwand tegenover hem. Onmiddellijk vergat hij zijn courant. Zij zat in zijn nabijheid met een boek op den schoot, een poosje kijkend naar de voorbijvliegende gebouwen. Ongemerkt bespiedde hij het spiegelbeeld, totdat zij haar boek opnam en begon te lezen.

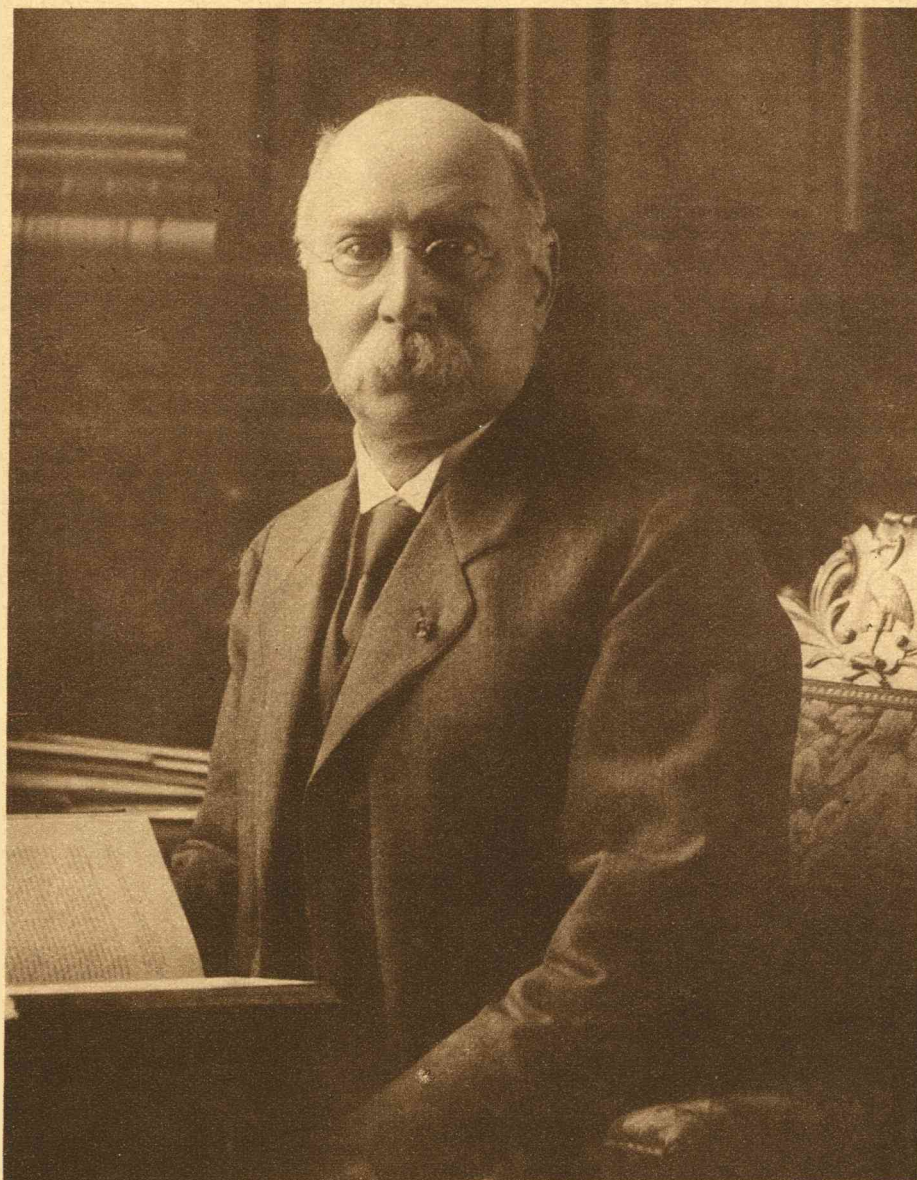
(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

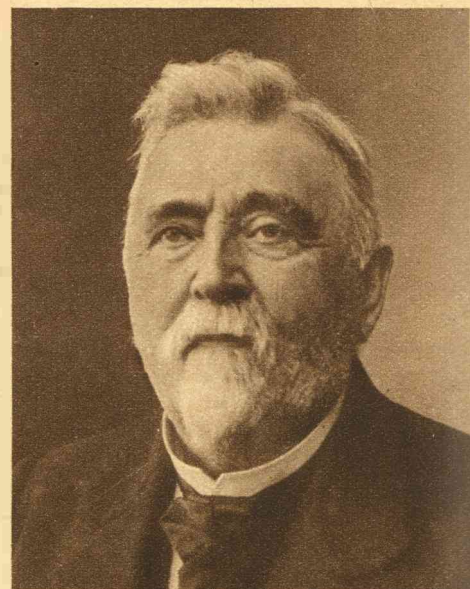
Dr. J. Gewin †.

Te Amsterdam is plotseling overleden Dr. J. Gewin, directeur der Ned. Herv. Diaconesseninrichting en practiseerend geneesheer aldaar.

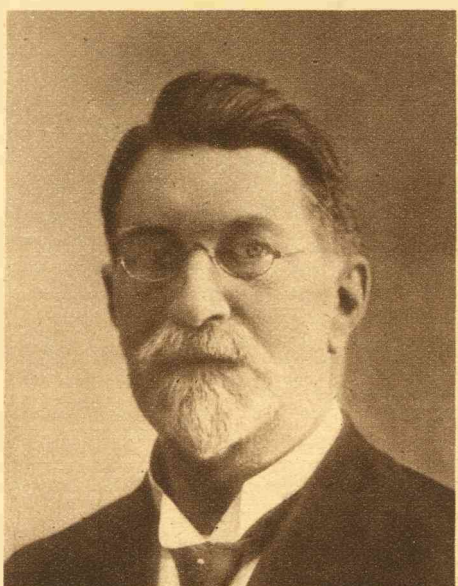
Dr. Th. G. H. van Aalst.

De oud-Rector van het Haagsche Gymnasium herdenkt den 15en Januari zijn 75sten verjaardag. In 's-Gravenhage is hij — vooral in de hogere-onderwijskringen — een bijzonder gewaardeerde en hooggeachte figuur. Van 1897—1919 vervulde hij het ambt van Rector; bij het neerleggen dezer functie bleef hij echter doorgaan met het geven van zijn buitengewoon interessante lessen in Geschiedenis. Zijn bijzonder groote kennis en geleerdheid en zijn gaven als voorbeeldig Docent werden bij herhaling ook officieel erkend. Twee malen wees Dr. van Aalst een professoraat af, een te Leiden en een te Groningen. Hij bleef trouw aan zijn geboortestad en aan de taak die hij daar had te vervullen. In het hart zijner leerlingen heeft hij zich een groote plaats verworven; sterk kwam dit o. a. tot uiting bij zijn aftreden als Rector. Het Haagsch Gymnasiastenblad „Spectemur Agendo" gaf toen een extra-nummer uit, verlicht met portretten. Oud-leerlingen, o. a. Professor H. T. Colenbrander, Mr. G. Vissering, President der Nederlandsche Bank, gaven in dit speciale nummer hooggestemde en eerbiedsvol geschreven bijdragen, waarmede zij vertolken wilden de genegenheid, hooge achting en groote waardeering voor den Leermeeester van weleer.

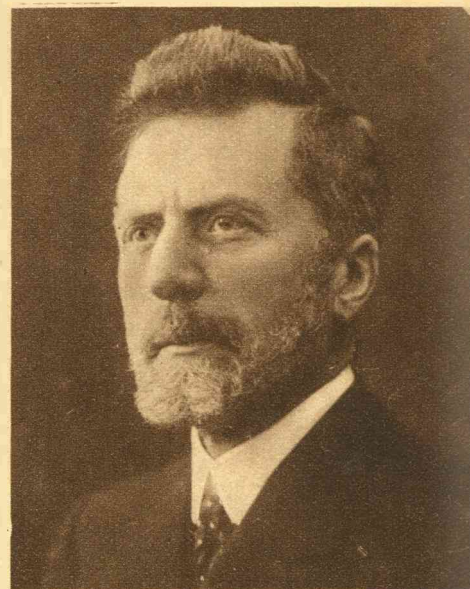
H. Copijn †

De nestor der tuinarchitecten, de heer H. Copijn, is te Utrecht op 81-jarigen leeftijd overleden. De heer Copijn die zeer vele werken heeft uitgevoerd, genoot een internationale bekendheid.

Ir. E. H. Stieltjes †

Op 70-jarigen leeftijd is te 's-Gravenhage plotseling overleden de heer Ir. E. H. Stieltjes, oud-voorzitter van den Raad van Toezicht op de Spoorwegdiensten in Nederland, ridder in de orde van den Ned. Leeuw.

C. F. Hendriks †

Te Bussum overleed op 60-jarigen leeftijd de bekende organist C. F. Hendriks, die gedurende 27 jaar leeraar aan het Blindeninstituut was en 25 maal onder leiding van Mengelberg de orgelpartij in de Mattheus-Passion heeft gespeeld.

Links:

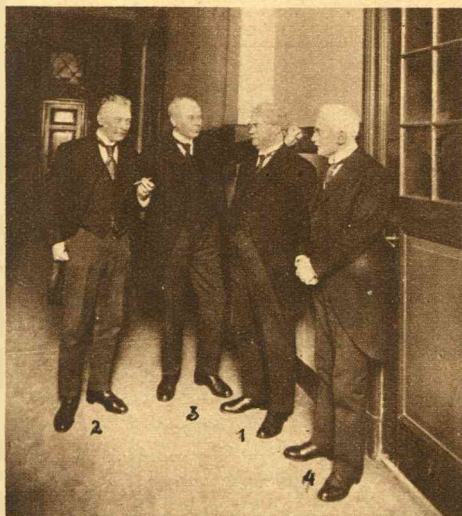
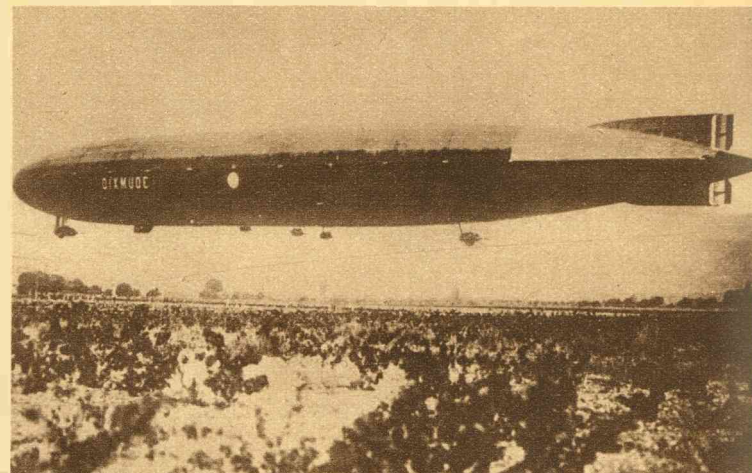
De „Zwaluwen" te Parijs.

Een interessante spelkiek van den wedstrijd Red Star-„Zwaluwen", gespeeld in het Stadion te Parijs.

Rechts:

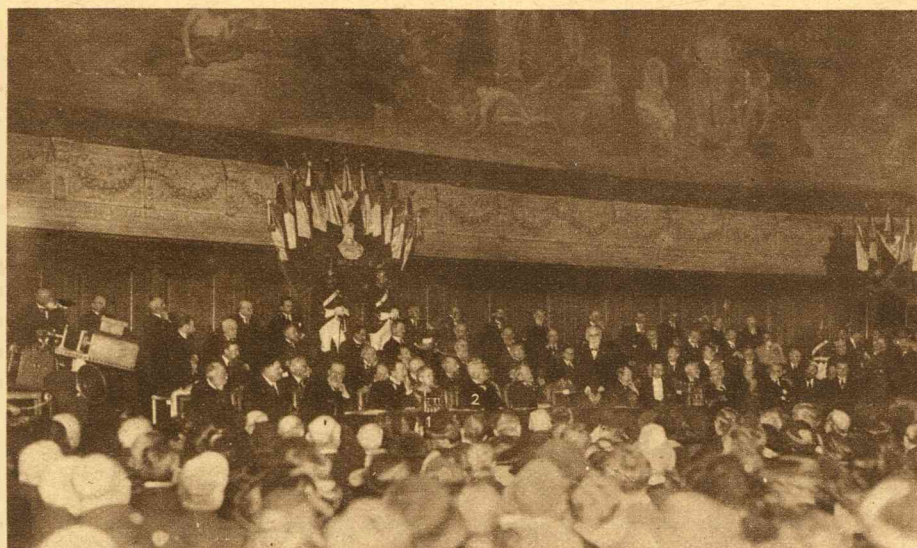
De „Dixmude" vergaan.

De luchtkruiser „Dixmude" die vroeger den naam „Norstern" droeg en 'ngevolge het verdrag van Versailles door Duitschland aan Frankrijk is uitgeleverd, is op een kruistocht met man en muis vergaaf.

Vier jubilarissen.

1) J. W. Kuiper, 2) F. W. Leëman, 3) R. Buning, en 4) F. W. J. Mataar, die Zaterdag 22 December l.j. gehuldigd werden in verband met het feit dat eerstgenoemde 30 en de andere heeren 25 jaar als leeraar verbonden waren aan de Hoogere Handelsschool op het Van Alkemadeplein te Rotterdam.

De ontdekking van het radium.

In December van het vorige jaar was het 25 jaar geleden dat het fransche echtpaar Curie te Parijs het radium ontdekte. Dit feit werd in de Sorbonne te Parijs op plechtige wijze herdacht. 1) Madame Curie, 2) President Millerand.

Twee jubilarissen

De heeren Abbenes (links) en Koster (rechts) wenschen elkander geluk met het feit dat zij 25 jaar in dienst zijn bij de brandweer te Amsterdam.

VOOR ONZE

Nuttige Wenken.

HET WASSCHEN VAN WOLLEN TAILLES ENZ.

Om het inkrimpen en dientengevolge hardworden van deze kledingstukken te voorkomen, mogen zij slechts in lauw-warm water gewasschen worden.

Men weekt ze eerst in een tamelijk sterke kali-oplossing, wascht ze dan onder bijvoeging van een weinig ammoniak en spoelt ze in schoon water uit. Een sodasop zou de kledingstukken hard maken.

Wollen goed wordt zeer schoon door het in een oplossing te laten liggen van fijngewreven krijt, met water tot een dikke brij gemaakt, wanneer althans daarna flink gespoeld wordt.

Ook aardappelwater helpt uitstekend: een groote aardappel op 1 L. water. In dit geval is goed naspoelen eveneens hoofdzaak.

Voor gestikte wollen kledingstukken is lauw boraxwater het beste — 30 Gr. op 1 L. rivierwater. Hierbij mag niet gewreven, maar moet gedrukt worden. Het naspoelen geschiedt in water met zout en sterken azijn; vervolgens wordt het bewuste stuk tusschen twee doeken uitgedrukt.

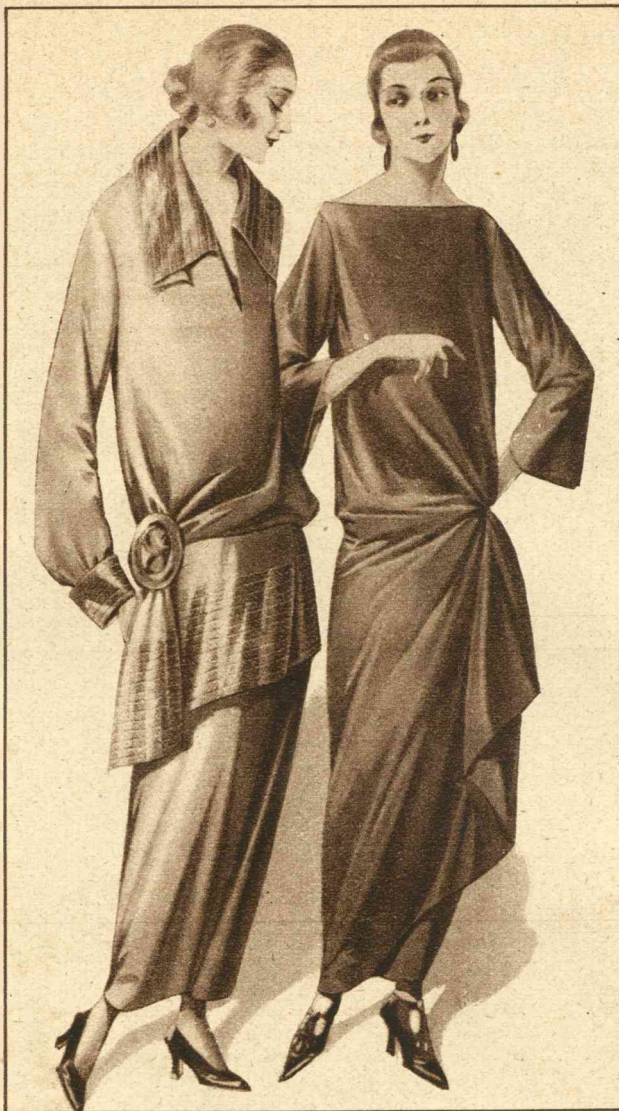
Dekens met Perzische wol bestikt, wascht men in een aftreksel van kwilajabast en strijkt ze, wanneer ze nog niet geheel droog zijn.

Zijn zulke dekens zeer stoffig, dan weekt men ze eerst een uur lang in warm water en wascht ze vervolgens in heet water met zeep en 20 druppels geest van salmiak, zonder wrijven. Daarna spoelt men ze op in water met een weinig salmiak. Is de crème tint verschoten, dan wascht men de dekens in water, waarin 2 theelepels oker, en strijkt ze, als ze driekwart droog zijn, op den verkeerden kant in de richting van den draad.

Gekleurde stoffen doopt men, na vaak wasschen en spoelen, in water, waarin op elke 10 L. 5 lepels keukenzout zijn opgelost, daarna hangt men ze op zonder ze uit te drukken.

Met Perzische wol gestikte kledingstukken krimpen niet in en verschieten niet, als men ze in een afgekoeld aftreksel van kwilajabast wascht, ze vervolgens in koud water naspoelt en ze op den verkeerden kant strijkt.

Schotsche wollen stoffen moeten snel in koel regenwater zonder soda gewasschen, daarna uitgespoeld en ten slotte voor driekwart droog tusschen linnen doeken gestreken

De nieuwe Mode.

Links: Middagtoilet van laken met kleinen overrok en galon.
Rechts: Middagtoilet van donker crêpe de Chine, met cascade opzij.

HUISMOEDERS

worden. Handelt men hierbij niet uiterst vlug, dan loopen de kleuren door.

Waardevolle dekens worden een nacht in melk gelegd, daarna in schoon water opgespoeld.

Voor het wasschen van witte en gekleurde wollen stoffen kan men uitstekend sop van galzeep, kwilajabast en aftreksel van zeepwortel gebruiken.

Azijn bij het waschwater behoudt zachtroode en groene kleuren; voegt men het bij het water om na te spoelen, dan haalt het helroode kleuren weer op. Soda behoudt purperrood en loodgrijs, zuivere potasch verdiept zwart. Is de kleur reeds verschoten, dan haalt salmiak met 12 deelen water verdund of azijn ze weer op.

Wollen stoffen kunnen zonder zeep schoongewasschen worden door ze flink te kneden in een dunne brij van fijn gewreven krijt en warm water. Daarna wordt de stof uitgespoeld in herhaaldelijk ververscht water.

Recepten.

Gestooft Kabeljauwstaart.

Benodigd: 1 kabeljauwstaart, 125 gram boter, $\frac{3}{4}$ Liter water, 12 à 15 gram zout, $\frac{1}{2}$ nootmuskaat, sap van 1 citroen, paneermeel, sago, 1 eierdooier, 2 lepels room of melk, geboorde aardappeltjes of aardappelschijven.

Bereiding: Den staart wasschen, inwrijven in het mengsel van zout en nootmuskaat en in een passenden, ovalen vuurvasten schotel leggen, die mede op tafel gebracht kan worden. Bezit men dezen niet, dan kan men den staart ook in een braadslede leggen en hem later voorzichtig op een schotel overdoen. Water, citroensap en een gedeelte van de boter toevoegen, de geboorde aardappeltjes om den visch heen leggen, paneermeel er over strooien, kleine stukjes boter er op verdeelen en den visch en de aardappeltjes in den oven laten gaar stoven ($\frac{3}{4}$ à 1 uur). Men kan met een lardeernaald probeeren of de visch gaar is. Vervolgens aan het vocht den room of melk toevoegen, de saus binden met een weinig aangemengde sago en den eierdooier en een klein gedeelte er van over den visch uitgieten; de rest er bij presenteren.

VOOR DE JEUGD

DIE NIET STERK IS, MOET SLIM WEZEN.

Een nare landstreek," klaagde Jérôme Pincogourde, chef van een troep doortrekkende komedianten, die, en dit alreeds met de invallende duisternis, een heel slechten weg overtrokken, in Auvergne.

Het was op Oudejaarsdag van het jaar 1630 en je moet niet vergeten, dat het met de wegen, afgezien van de veiligheid, nog droevig gesteld was.

Die eenige bescherming vonden op hun tochten, dat waren alleen de vorstelijke koeriers. In het begin der middeleeuwen was namelijk aan de bevolking de verplichting opgelegd, ten dienste van dezen, paarden en stallen te onderhouden, waardoor ze alvast over goed „rijtuig" beschikten. Eerst was dit een vrijwillig onderhoud geweest, maar door de verarming der bevolking vanwege de voortdurende oorlogen, als anderszins, onttaardde dit spoedig in een drukkende belasting. Maar dit was ook meer uitsluitend voor het postverkeer bedoeld, in zooverre men daarvan spreken kan in dezen tijd. Voor het algemeen verkeer was men omstreeks het jaar 1600 reeds begonnen met hier en daar een soort omnibusdienst op te richten, waarvan dan gebruik kon gemaakt worden, „weer en wind dienende". Want de toestand der wegen was immers nog van dien aard, dat bij langdurige regenbuien alles in onbegaanbare modderpoelen herschapen was.

Onder de adellijke families bestond dan ook de gewoonte, om wanneer zij elkaar wilden bezoeken, eerst een paar bedienden uit te zenden, om te verkennen, langs welken weg het doel bereikt kon worden; een niet overbodige maatregel voorwaar!

Maar we hebben nu immers maar te doen met een troep arme komedianten, die zich geenerlei luxe kon permitteeren, daar ze vooral op het oogenblik, dat ons verhaal begint, al wanhopend platzak waren.

„Wat drommell!" hernam Jérôme, „als de heer van Puymirol nu toch plezier heeft, om de verzen van Corneille, of de geestige stukken van Molière te hooren, waarom heeft hij ons dan niet een vrijgeleide gezonden? Maar och, — Monseigneur heeft er zeker niet aan gedacht!" voegde hij er vergoelijkend bij.

„Daar zitten wij nu intusschen, op een weg, zó rotsig en benauwd en hobbelig,

dat het eigenlijk geen mensch gegeven is, om dien met zoo'n heele bagage te begaan."

De overigen van het troepje voelden zich al evenmin op hun gemak; en vooral de vrouwelijke leden van het gezelschap uitten bij iederen schok luide kreten van ontsteltenis. Vlug kwam men ook niet vooruit, want wat de zaak nog niet bespoedigde, was, dat de wagen door een paar ossen getrokken werd, die nu toch al eenmaal geen hardloopers zijn!

„Zeg Jantje," sprak Jérôme tot Jean Signoret, „jij bent hier immers uit de streek afkomstig, vertel dus eens even: zijn we er nu gauw?"

Jean Signoret was een jongen van een jaar of veertien, die uit barmhartigheid door den troep was opgenomen, nu twee jaar geleden, toen zij hem half stervend van koude en honger op den weg naar Clermont vonden. Hij was nu flink opgegroeid en deed zijn best, om zich zoo nuttig mogelijk te maken, want hij had een goed hart en bleef steeds zeer gevoelig voor de onder-vonden weldaad.

„Een beetje geduld, hoor!" kalmeerde hij den ondervrager, al lachend. „Puymirol is hier nog een goede mijl vandaan en eerst moeten we nog de ruïne van Carcambozac voorbij!"

„Hemeltje lief! Carcambozac!" riepen de tooneelspeelsters, ten zeerste ontsteld op het hooren van dien naam.

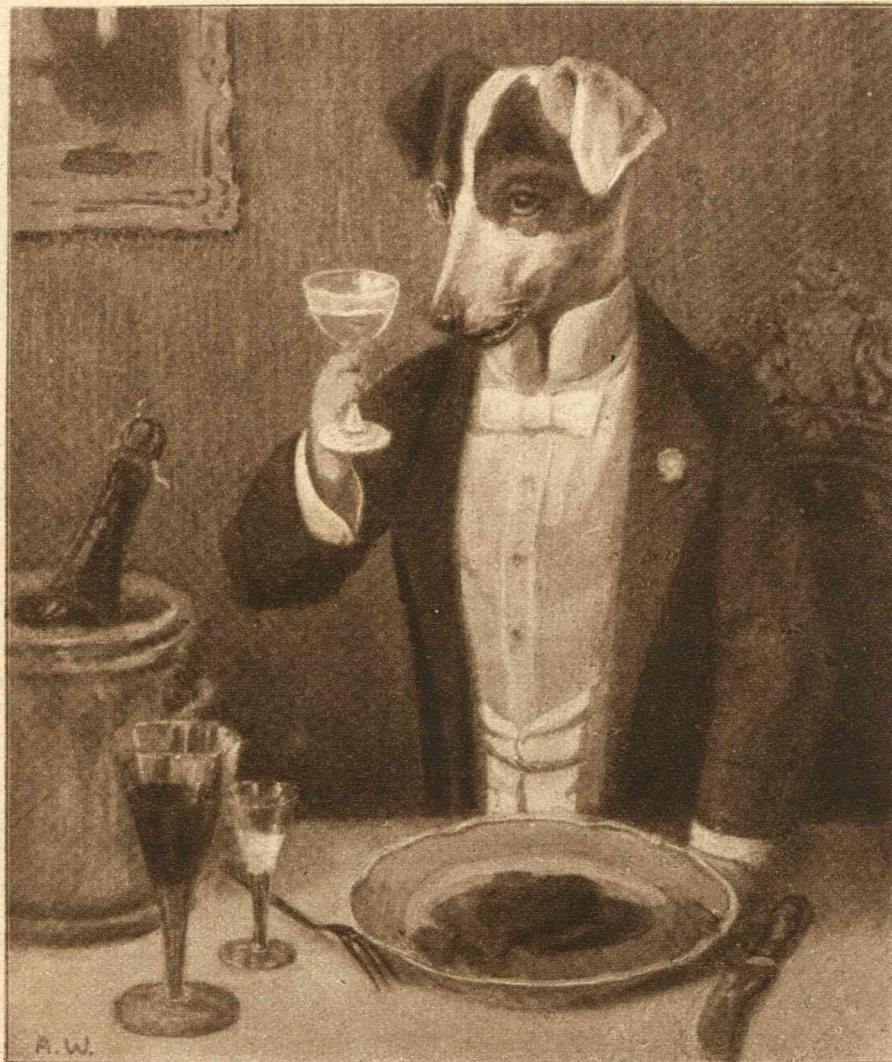
„O, ja, dat is waar ook!" spotte Jean Signoret, „ik zou daar heelemaal vergeten, dat het in genoemde ruïne spookt! Ja, ja, die heer van Carcambozac was een ongemakkelijk roofridder en heeft er menigeen van doen lusten! Maar hij is nu zelf al een jaar of tien uit den weg geruimd; ze hebben hem immers aan zijn eigen deur opgehangen, dus, me dunkt, van hem valt niet veel meer te duchten!"

„Dat neemt niet weg, dat hij iederen dag bij helderen maneschijn nog moet rond-dolen op de puinhopen van zijn slot," viel een der verschrikte dametjes in. „En als je door zijn blik getroffen wordt, dan moet je in datzelfde jaar nog aan een afschuwelijke ziekte bezwijken."

„Kom, laat naar je kijken! Je gelooft toch niet aan geestverschijningen, hoop ik? Neen, als er niet meer dan dergelijke aan-

vallen hier op den weg te duchten waren, dan zou ik er mij ook niet druk over maken," zei de aanvoerder tot het zenuwachtige dametje, hoewel hij zelf toch ook niet erg gerust was. — (Slot volgt).

OOM TOM.

NAMENS OOM TOM AAN ALLE NEVEN EN NICHTEN EEN GELUKKIG NIEUWJAAR!

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955

DOOR HANS DOMINIK

Geautoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

47)

De premier sprak verder: „Wie van beiden zal voor den ander wijken?”

Glossin had het weer druk met zijn sigaar voordat hij het antwoord formuleerde. Langzaam, zorgvuldig woord voor woord overwegend. — „In zaken zou het diegene zijn, die minder ervaring heeft... de minder bekwame... meestal wel de jongste.”

Lord Horace onderbrak hem.

„Geloof U, dat Cyrus Stonard ooit vrijwillig zou wijken?”

„Indien niet vrijwillig, dan gedwongen!”

„Dat zou beteekenen Stonard doen vallen! Vrijwillig zal hij nooit toegeven.”

„Het is juist daarom, dat ik hier ben!”

Het woord was er uit. De uitwerking op den premier was onmiskenbaar. Lord Horace bleef uiterlijk onveranderd. Zijn brein echter werkte koortsachtig en smeedde lange sluitketens... Hij weet, dat de geheimzinnige macht werkt. Dat misschien reeds binnenkort, wellicht binnen weinige dagen, een lichte stoot voldoende zal zijn om den dictator te doen vallen. Hij wisselt bijtijds de vlag... In allen gevalle, zijn werk kan Engeland nuttig zijn...

Lord Gashford vroeg met eenigszins trillende stem:

„Hoe zou dat moeten geschieden?”

„Laat dat aan mij over!”

„Wilt U dat volbrengen? En wanneer het U gelukt, wat heeft Engeland daarvoor te betalen?”

„Niets!”

„En wat verlangt U daarvoor?”

„Engeland's vriendschap!”

Lord Gashford reikte den doctor de hand.

„Daarvan kunt U verzekerd zijn. Voor de uitvoering staan U onze middelen ter beschikking. Lord Maitland zal de bijzonderheden met U bespreken.”

Ze hielden deze bespreking in het huis van Lord Horace in de stad. Dr. Glossin verlangde van de Engelsche Regeering voor zijn onderneming geen materiele middelen. Slechts een paar introductiebrieven aan eenige Amerikaansche Vereenigingen. Dat was alles. Lord Horace geraakte in twijfel of het den doctor ooit zou kunnen gelukken met zulke bescheiden, bijna kinderlijk schijnende hulpmiddelen voor een man als Cyrus Stonard gevaarlijk te worden. „Is dat alles, doctor?”

„Alles mylord.”

„Dan wensch ik U terwille der Angelsaksische wereld het beste resultaat.”

„Ik dank U. Nu nog een persoonlijk verzoek. Onder mijn geleide bevindt zich hier te Londen mijne nicht, Miss Jane Harte. Mijn verblijf in de Staten zou langen tijd kunnen duren. In het vooruitzicht van komende omwentelingen en beroeringen heb ik haar hierheen gebracht. Ik ben haar eenige bloedverwant. Zij is aan mij gehecht, is mijn eenige vreugde, en heeft buiten mij niemand in de wereld. Indien ik wist, dat zij in Uw huis... bij U... bij Lady Diana, een steun zou vinden, dan zou ik U meer dankbaar zijn, dan ik dit in woorden kan uitdrukken.”

„Ik zal de jonge dame als gast in mijn huis nemen. Zij zal in veilige hoede bij ons blijven, tot U, Doctor, uit de Staten terug zijt.”

De doctor greep Lord Maitland's hand.

„Ik dank U, mylord. Ik betreur het, Lady Diana niet persoonlijk mijn groet te kunnen brengen...”

Dr. Glossin ging, om den man te verraden aan wien hij het te danken had, dat hij twintig jaren lang machtig en rijk geweest was.

* * *

Sedert dat uur waarin Diana het doodsb bericht van Erik Truwor ontving, het uur waarin zij in de volheid der haar overweldigende gevoelens haar gansche verleden voor Lord Horace blootlegde, was de verhouding der echtelieden anders geworden. Lady Diana trok zich op Maitland Castle terug. Lord Horace bleef te Londen om zich met verdubbelden ijver aan de rege-

eringszaken te wijden. Niet alleen de zorg voor het land dreef hem daartoe, maar ook wel even sterk het verlangen zich door ingespannen arbeid te verdooven, door rusteloze bezigheid de kwellende gedachten kwijt te raken, die hem sedert zijn onderhoud niet wilden verlaten.

Met den doode had hij spoedig afgedaan. Wat Diana gedaan had, om den speelgenoot der jeugd, den man wiens echtgenoot zij zou worden en bijna was, het afscheid van het leven gemakkelijk te maken, dat had hij met de kalmte van een man op rijperen leeftijd leeren begrijpen en vergeven.

Het was de andere, die hem onrust baarde en hem kwelde. De levende — dien Diana nog dood waande en tot wiens vernietiging zij toch de hand gereikt had.

Was deze haat echt? Kon zulk een haat echt zijn?

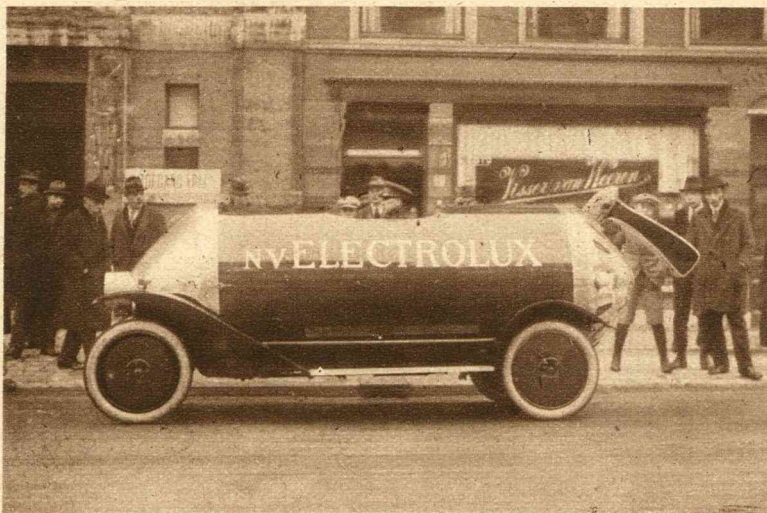
Was het niet in haar verkeerde liefde, die weer liefde worden kon?

Erik Truwor leefde!

Hoe zou Diana het bericht van zijn redding opnemen?

Hij vreesde voor het komende uur en toch verlangde hij er naar.

Het bericht, dat zij naar Londen moest komen, bereikte Diana omtrent vier uur 's namiddags, op Maitland Castle. De bediende die haar de boodschap overbracht, had reeds sedert lang de kamer verlaten.

En typische bestelwagen.

De N. V. Electrolux heeft thans in Den Haag en Amsterdam een bestelwagen loopen, die geheel en al den vorm heeft van haar bekende Electrolux reinigungsapparaten. — Zooals begrijpelijk is, hebben deze wagens veel bekijks.

Diana zat nog steeds bewegingloos en hield het papier in de handen. Het facsimile van den chemischen telegraaf vertoonde de karakteristieke hand van haar echtgenoot. Slechts enkele woorden waren het.

„Ik verzoek je omgaand naar Londen te komen.” Wat beteekende deze boodschap? Horace riep haar... riep haar... waarom?

Haar boezem bewoog zich in de worsteling der aanstormende gevoelens. Sedert dien dag dat zij zich had uitgesproken, had zij Horace niet meer gezien. Bij stilzwijgende overeenkomst had zij zich aan een vrijwillige verbanning onderworpen.

Haar helderziende vrouwenoogen zagen wel, dat een man, ook al bezat hij de grootmoedigheid van haar echtgenoot, niet zoo gemakkelijk en snel zou heenkomen over wat zij hem in haar zielsangst geopenbaard had. Daarom had zij gewacht. Van dag tot dag... geduldig. Maar hoe langer zij moest wachten, des te erger verteerde de pijn van dat wachten haar. Haar liefde voor Horace was zoo sterk en rein, dat geen oogenblik de gedachte bij haar opkwam, dat heel andere angsten en zorgen het hart van haren man zouden kunnen bezwaren. Had zij het geweten, hoe gemakkelijk zou het haar gevallen zijn, zijn argwaan weg te nemen.

In jagende vaart droeg de snelle machine Diana Maitland, haren twijfel, haar hopen en wenschen naar Londen.

Zonder zich eerst naar haar eigen kamers te begeven betrad zij de werkkamer van haar echtgenoot, zonder geluid sloten de zware portières zich achter haar. Het dikke Indische tapijt dempte hare schreden.

Lord Horace zat aan de schrijftafel, het gelaat naar het venster gekeerd.

Diana omvatte zijn gestalte met haar blikken.

Wat dacht hij?...

Hoe zal hij haar tegemoet treden?...

De eerste groet. Hoe zal hij zijn?

Toonloos vormden haar lippen dat eene woord: „Horace!”

De ademtocht drong niet in zijn oor.

„Horace!” Heesch en bedrukt klonk de naam door

de kamer. — „Diana!”... Lord Horace was opgesprongen. De echtgenooten stonden tegenover elkander. Hun blikken ontmoetten en ontweken elkaar.

Diana's hart kromp samen. Wat zij hoopte, wat zij vurig verlangde, ... het was het niet. Haar oogen werden stil. Een conventioneel lachje speelde haar om den mond, toen zij zeide: „Je hebt mij laten roepen, Horace.”

Hunne handen raakten elkaar aan en toch voelde geen van beiden den druk der andere.

„Ik dank je voor je komen, Diana. Een verzoek, dat ons beiden betreft en mij bijzonder ter harte gaat, bewoog mij je te roepen. Ik heb vanmorgen een onderhoud met Doctor Glossin gehad.”

Diana luisterde aandachtig.

„Dr. Glossin? Hoe komt die hier? Er is toch oorlog. Als vredesonderhandelaar... In opdracht van Stonard?”

„Neen!”

„Niet? Waarom is hij dan hier?”

„Om Cyrus Stonard te verraden!”

„Ach...”

Lady Diana had in de opgewondenheid van het gesprek tot nu toe geen tijd gevonden om te gaan zitten. Lord Horace schoof haar een stoel toe.

„Ach!... dat verzoent mij met hem. Wat een geluk als deze broederoorlog vermeden wordt! Deze zinnelooze strijd, die honderdduizenden Engelsch-sprekende vrouwen tot weduwen, haar kinderen tot weezen maakt. Wanneer dat den doctor gelukt, indien hij dat weet te bewerken, dan zal hem veel, neen alles vergeven zijn.”

Lord Horace schudde nadenkend het hoofd.

„Ja Diana... niet geheel zoo als ge denkt.”

„Hoe bedoel je dat?”

„De oorlog zou ook zonder dat alles binnen zeer korten tijd geëindigd zijn!”

„Waardoor?”

„Door de geheimzinnige macht der drie te Liunais!”

Diana Maitland zonk in haar stoel. Zij verbleekte terwijl haar oogen zich onnatuurlijk wijd openden.

„De drie te Liunais?... zijn die niet dood?”

„Wij dachten het... wij hoopten het.”

„Zij leven?”

„Zij leven! Zij hebben het duidelijk bewezen. Onze stations moeten hun bevelen vonken.”¹⁾

„En die zijn?... die luiden?”

„Wie het zwaard neemt, zal door het zwaard omkomen. De Macht waarschuwt voor den oorlog.”

Lord Horace onderbrak zijn woorden. Hij zag hoe de oogen zijner echtgenoot zich sloten en hoe een blij lachje haar om den mond speelde. In dit oogenblik zag zij er uit als een gelukkig kind, dat een lievelingswensch vervuld ziet. Hij zag het en dacht: Erik Truwor!

Lady Diana sprak als iemand, die droomt, als een profetes.

„O!... de drie te Liunais... Zij leven... leven en handelen tot zegen der wereld!”

„Tot zegen?”

„Is het dan geen zegen, als de oorlog vermeden wordt? Zinneloos moorden... doodslag en roof...”

„Op het eerste gezicht misschien. Maar de gevolgen zullen niet uitblijven. Wat zal hiervan in de toekomst worden?”

„De wereld zal een paradijs zijn!”

„Geloof je dat?”

„Zeker, dat spreekt vanzelf!”

„Ik niet... Ik geloof het niet... Kan het niet gelooven...”

„Wat?”

„... Kan niet gelooven, dat een man, wien een toeval... een noodlot zulk een macht in handen gegeven heeft, dat die...”

„Dat die...”

„Dat hij die macht niet misbruikt!”

„Misbruikt? Misbruikt?”

„Misbruikt, om de in zijne handen overgeleverde menschheid te knechten. Om zich tot heerscher der wereld te maken.” Lord Horace sprak de laatste woorden somber en peinzend bij zichzelf uit.

„Je vrees, dat... dat... neen! Erik Truwor? Neen!”

¹⁾ Seinen.

(Wordt vervolgd).

PANDER
8 ZONEN

DEN HAAG

AMSTERDAM
ROTTERDAM

HANDGEKNOOPTE SMYRNA KARPETTEN

fabrikaat Koninklijke Vereenigde Tapijtfabrieken

250 x 350 f 197.—
200 x 300 f 135.—
enz.

VOOR

Grapjes.

Hij: „Het is tijd om op te staan!”
Zij: „Waarom?”
Hij: „Baby is in slaap gevallen.”

Verliefde jongeling: „Er is iets, dat ik je al weken lang heb willen vragen, Ethel.”
Ethel: „Vraag het maar gerust. Ik heb mijn antwoord al maanden lang klaar!”

„Ik heb je honderd gulden ter leen gevraagd en je geeft mij er maar vijftig!”
„Ja, dat is het eerlijkst. Nu verlies jij er vijftig en ik ook!”

Mijnheer Meijer: „Wat ziet juffrouw Dora er toch nog jong uit!”

Mejuffrouw Marie (verstrooid): „Ja, zij ziet er nog geen dag ouder uit dan twintig jaar geleden (plotseling) vertelde haar Mama mij.”

Puntdichten.

MIRAKEL.

Ik sprak onlangs een zonderling,
Een waarlijk zeldzaam heer;
Dat heerschap, nota bene, was
Tevreden met het weer!

FRANKRIJK'S BEVOLKINGSGROEI.

In Frankrijk heerscht de werkloosheid
Bepaald het ergst, want daar
Hoort tot de arbeidzoekenden
Zelfs vriendje ooievaar.

BIJ TOET-ANKH-AMEN.

Er is bij de opgravingen — staat in m'n krant —
Een zêr antiek bordje ontdekt,
Voorzien van een opschrift, dat luidde als volgt:
„Een woning te huur, voor direct.”

DE LICHTZIJD.

Het ziet er met mevrouw Europa
Zeer donker uit in dezen tijd;
Een lichtpunt echter vormt haar beurs thans,
Want die is licht, dat is een feit.

Allerlei Wetenswaardigs.

MODERNE METHUSALEMS.

Hoewel in 't algemeen het menselijk leven niet van bijzonder langen duur is, gebeurt toch zoo nu en dan het wonderbaarlijke, dat de bijbelsche leeftijdsgrens (70 jaar) belangrijk wordt overschreden.

De Engelschman Thomas Carn neemt de eerste plaats in onder de hoogbejaarden uit den nieuweren tijd.

Zooals blijkt uit een kerkelijk oorkondeboek in Londen, werd hij aldaar op 28 Jan. 1588 geboren, terwijl hij volgens dezelfde oorkonde eerst in 1795 overleed. Hij zou dus den leeftijd hebben bereikt van 207 jaren! Een man wien zulk 'n ouderdom was weggelegd, zou, als hij thans (1923) zeventig

Zij: „Zal je in Juni net zooveel van mij houden als nu in Februari?”

Hij: „Nog meer, liefste, want er zijn in Juni twee dagen meer.”

jaar was, pas in 2060 sterven. Wat zou zoo'n man die de techniek bijna van haar eerste begin af, zich heeft zien ontwikkelen, nog kunnen beleven!

Onder de Schotten, waar betrekkelijk veel hoogbejaarden voorkomen, moet vooreerst St. Mungo worden genoemd. Hij was de stichter van het eerbiedwaardige bisdom Glasgow en zou 185 jaar oud zijn geworden. Denzelfden leeftijd bereikte Pieter Zorsay, die van 1539 tot 1724 leefde. Een Engelsche boer Thomas Parr geheeten, werd 152 jaar oud en had een zoon van 127 jaar. Toen hij 120 jaar oud was, trouwde Parr met een weduwe, die volgens haar mededeelingen nooit iets van zijn hoogen ouderdom heeft gemerkt. H. Jenkins, die 1670 in Yorkshire overleed bereikte den leeftijd van 169 jaar. Kort voor zijn dood moest hij voor de rechtbank getuigenis afleggen, omtrent een voorval, dat 140 jaar te voren had plaats gehad.

De chirurg Politman, een Lotharinger van geboorte, kon in het volle bezit van zijn krachten zijn 140sten verjaardag vieren. Den dag voor zijn dood deed hij nog een moeilijke kankeroperatie bij zijn vrouw. Nochtans werd van hem verteld, dat hij van zijn 25ste jaar af doorlopend dronken zou zijn geweest. Een even onhygiënischen levenswandel leidde de chirurg Espagao in de Garonne, die dan ook slechts 112 jaar oud werd.

Het lange leven van een onverbetelijken bierdrinker wordt door het opschrift van een grafzerk in Schotland op de navolgende origineele manier verklaard:

„Onder dezen steen ligt Brown, die door de kracht van zwaar bier zijn leven tot 120 jaar heeft verlengd. Hij verkeerde steeds in kennelijken staat en was in dien toestand zoo verschrikkelijk, dat zelfs de dood bang voor hem was”.

„Toen hij op zekeren dag bij uitzondering niet dronken was, vermande zich de dood en hem aangrijpende behaalde hij de overwinning op dezen grootsten van alle dronkaards”.

Elizabeth Durieux, die den respectabelen leeftijd bereikte van 140 jaar, stoorde zich al evenmin aan de regels der matigheid. Men vertelde van haar, dat zij iederen dag wel 40 kopjes koffie dronk.

Een Engelsche boer, die in den ouderdom van 160 jaar stierf, liet een weduwe achter met vele kinderen, waarvan het oudste 103 en het jongste 9 jaar was.

Probeer eens

I.

Een door iemand gedacht cijfergetal te raden.

Men verzoekt iemand een getal in de gedachte te nemen. Vervolgens laat men hem daarvan 1 aftrekken en de rest verdubbelen. Daarna moet hij van dit product weer 1 aftrekken en daarbij het gedachte getal optellen. Vraag dan die som en deel deze door 3. Het derde gedeelte of de uitkomst daarvan is één minder dan het getal, dat de ander gekozen heeft.

II.

Op te geven in welke hand iemand een even of oneven aantal geldstukken heeft.

Men bepaalt vooraf, dat iemand in de eene hand een even en in de andere hand een oneven getal geldstukken moet nemen. Dan laat men hem het getal der stukken in de rechterhand verdubbelen, het getal in de linkerhand daarbij tellen en zich dan de uitkomst daarvan zeggen. Is deze som even, dan is het getal geldstukken in de rechterhand oneven; is de som echter oneven, dan is in die hand een even getal; en in de linkerhand heeft in beide gevallen natuurlijk het omgekeerde plaats.

ERVARINGEN.

Het is het werk, dat gij doet, waarvoor gij niet betaald wordt, dat u promotie doet maken. Goed werk mag de aandacht trekken, maar het is uw reserve, uw buitengewone inspanning, die u hoogerop voert.

Er is niemand geboren, die met een „gang van acht uren per dag” de hoogste sport van de maatschappelijke ladder bereikt. De eerste de beste „man uit de straat” kan een goed werkman wezen, maar de laatste „man uit de straat” is de „juiste man op de juiste plaats”.

IEDEREEN

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112^{II}, Amsterdam.
Verzoeken alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

PROBLEEM No. 39.

Ingezonden door den Heer C. J. de Ligt, 's-Gravenhage.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

A.	B.
Harten 6, 8, Boer.	Harten 7.
Ruiten 8.	Ruiten 7, Vrouw, Heer.
Klaveren 7, 10.	Klaveren 8, 9.
Schoppen 7, 8.	Schoppen Boer, Vrouw.
C.	D.
Harten 9, 10, Vrouw.	Harten Heer, Aas.
Ruiten 9, Aas.	Ruiten 10, Boer.
Schoppen 9, 10, Heer.	Klaveren Boer, Vrouw, Heer Aas.
Troef: Ruiten.	Kijkaart: Schoppen Aas.
A speelt Ruiten 8.	

PROBLEEM No. 40.

Ingezonden door den Heer M. A. te H.
Piccolo Misère Ouverte Impériale (piccolo praatje).

A.	B.
Harten 6, 8, 10.	Harten 9, Heer.
Ruiten 7, 10.	Ruiten 9, Vrouw, Heer.
Klaveren 8, 9.	Klaveren 10.
Schoppen Boer.	Schoppen 9, Heer.
C.	D.
Klaveren 7, Boer, Vrouw, Heer.	Harten 7, Boer, Vrouw, Aas.
Schoppen 7, 8, 10, Vrouw.	Ruiten 8, Boer, Aas.
Troef: Schoppen	Schoppen Aas.
A speelt Klaveren 9.	Kijkaart: Klaveren Aas.

PROBLEEM No. 41.

Ingezonden door den Heer A. de Bruin, 's-Gravenhage.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

A.	B.
Harten 6, 8, Boer.	Harten Heer, Aas.
Ruiten 8.	Ruiten 10, Boer.
Klaveren 8.	Klaveren 10, Vrouw, Aas.
Schoppen 7, 9, Boer.	Schoppen 8.
C.	D.
Harten 9, Vrouw.	Harten 7, 10.
Ruiten 7, 9, Aas.	Ruiten Vrouw, Heer.
Klaveren 7, Heer.	Klaveren 9.
Schoppen Vrouw.	Schoppen 10, Heer, Aas.
Troef: Ruiten	Kijkaart: Klaveren Boer.
A speelt Ruiten 8.	

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den redacteur dezer rubriek.

Correspondentie volgende rubriek.

De aardige heer in den trein: „En wie heeft er nu mooie dikke, ronde beentjes?”
De kleine Bob: „Mammie!”

Hij: „Wees de mijne, en je zult mij tot den gelukkigsten man der wereld maken!”
Zij: „Het spijt mij erg dat ik het niet doen kan. Ik wil mijzelf gelukkig maken!”